

ЧЕМПІОНАТ КИЄВА З КАРАТЕ 2017

КИЇВСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ КАРАТЕ

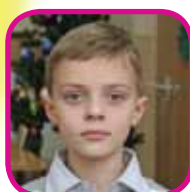
ММ – гімназія 315

2017-18 навчальний рік

У новий путь,

любий мій 1-А!

*Стрімко літній час пробіг,
Стала осінь на поріг.
І з усіх, усіх дворів
Кличе в школу школярів.*

**Ви, діти, вирушаєте у країну Знань.
По дорозі зустрінетесь із труднощами й
радощами шкільного життя. Для подо-
лання всіх перешкод потрібно бути здо-
ровими, міцними і витривалими.
Шлях до знань лише починається.
Бажаємо вам успіхів, щоб здобуті знання
вели вас у світле майбутнє і відкривали
вам новий путь!**

**Всі несуть до школи квіти й усмішки свої,
І ясніше сонце світить на усій землі,
І дзвенить дзвіночок щиро, наче в пер-
ший раз,
Дітвора мала й щаслива йде у перший
клас.**

*Класний керівник 1-А класу
Маргарита Михайлівна Леснічина*

Наш 1-В

Ось і промайнув наш перший рік навчання в школі. Яким він був? Надзвичайним, неординарним, трохи тривожним, веселим, галасливим.

Усіх – 40. Яких? Щебетунчиків, шибеників, всезнайо́к, стрибунців, бігунів, майстрів, малих художників, спортсменів, веселунів, танцюристів. Кожен – особистість, кожен хоче бути вислуханим, кожен хоче показати свої знання, уміння, таланти.

А ще батьки, бабусі з дідусями.

Протягом року ми не тільки навчались, але й були на екскурсіях, проводили свята, майстер-класи. Брали участь в акціях і отримувати грамоти.

Особливо хочеться відзначити участь дітей у конкурсах «Колосок весняний», «Колосок осінній», Sanflower, «Геліантус». У цих конкурсах ми отримали багато дипломів переможців та золотих сертифікатів.

А як не згадати цікаві проекти, які діти готували разом з батьками?

Тож, перша сходинка здолана! Наснаги, успіхів, наполегливості вам, мої першокласники, у подальшому навчанні.

Тетяна Миколаївна Парасюк, класний керівник 1-В

ЧАРІВНИЙ СВІТ КАЗКИ на уроці англійської мови

Одним із ефективних засобів розвитку пізнавального інтересу до вивчення іноземної мови поряд з іншими методами і прийомами є інсценізація казки, яку дитина сприймає як гру.

Через рольову гру розвивається інтерес до іноземної мови, відбувається первісна зустріч із мовним світом іншої країни. За допомогою казки легко зосередити увагу учнів, залучити до захоплюючої активної роботи, вивчення лексики та граматичних конструкцій.

Отож запрошуємо Вас, небайдужий читачу, у 1-Б клас на виставу «Рукавичка».

Знайомтеся: ведучі – Поліна Россоха і Олександр Суворов. А ось і перший житель рукавички – Мишка (Анастасія Приндык). Чарівна Жабка – Олександра Приліпко. Поспішає до неї Зайчик – Артем Приндык. Не забарилася і Лисичка (Марія Шушковська), а от уже і Вовк біля рукавички (Іван Ушаков). Погляньте – наближається Ведмідь (Дмитро Тимошенко).

Діти співали, водили хоровод, розповідали вірші (Катерина Салюк, Вероніка Савіна, Володимир Шимченко). Батьки підтримали учнів бурхливими оплесками, а вони для діток дуже важливі. Ось таким чином ми вчилися не тільки спілкуватися англійською мовою, а й соціально взаємодіяти. Училися працювати разом, граючись.

Тож вивчаймо англійську – співаючи, граючи, вселяймо віру в дитину і у її можливості, викликаймо бажання до подальшого пізнання навчання.

*Лариса Володимирівна Заєць,
учитель англійської мови*

Ми вже стали дружньою командою!

Разом вчимося, разом пізнаємо світ, подорожуємо країною та відзначаємо свята. Ми всі маємо різноманітні таланти та вподобання. Під гру гітари та фортепіано ми виконуємо народні та бальні танці. Наші кмітливі гройсмейстери з шахів можуть з легкістю позмагатись на турнірах. Любимо співати натхненно та завзято. Чітко виконати кати з карате.

*Класний керівник 1-Б класу
Лариса Володимирівна Саченко*

Книжковий світ – то особливий світ.
Він, як магніт, притягує до себе.
Коли читати вмієш з юних літ,
Для тебе книга – це безкрає небо.
Вона дає від Всесвіту ключі
Й те, без чого людиною не бути.
Читай удень, читай і уночі,
Щоб світ цей незбагнений осягнути.

«Без пристрасті до книжки людині недоступні культура
сучасного світу, інтелектуальне й емоційне
вдосконалення».

(В. Сухомлинський)

Часи не обирають...

Упродовж усього життя ми звертаємося до книги, яка розкриває перед нами чарівний світ – краси, добра, роздумів, збагачує нас духовно, загострює розум. Український письменник Юрій Збанацький писав: «Яке значення книги в житті людини? А чи варто над цим задумуватися? Адже не питаємо ми себе, яке значення для нас має хліб і повітря?»

Чи є сьогодні для кожного з нас потреба читати такою ж важливою, як потреба спати або їсти? І гірко усвідомлювати, що на початку XXI століття доводиться говорити про зниження інтересу до читання, але «часи не обирають», а професія бібліотекаря зобов'язує завжди навчати дітей любити книги.

Особливо це актуально в епоху знань та інформації, коли популяризація читання серед підростаючого покоління стає загальнонаціональним завданням. Ми, дитячі бібліотекарі, мабуть, як ніхто інший, розуміємо гостроту проблеми читання дітей та читання для дітей і, прилучаючи їх до читання, не маємо права примушувати дитину читати, ми маємо можливість тільки стимулювати цей процес. І дуже важливо, щоб це відбувалося в тісній співпраці із сім'єю та закладами освіти.

Книга завжди незамінна!

Діти дуже люблять, коли їм читають. Саме від батьків малюк чує перші вірші й казки, якщо регулярно читати своїм дітям уголос, то з дуже великою ймовірністю книга стане кращим другом дитини.

Чому?

Тому що книга розширює

уявлення дитини про світ, впливає на формування читацьких смаків дитини, розвиває мислення, так і образне, розширює словни-к, пам'ять, уяву і фантазію, вчить правильно складати речення.

Дані наукових досліджень говорять про те, що любов до книги формується в молодшому шкільному віці. Вирішується питання, чи буде ставлення читача до книги активним або пасивним. Відзначимо, що в наші дні, коли школа переорієнтовується з пам'яті на мислення, книги незмінно зростає. А читають сучасні діти все менше й менше. Це пов'язано з жорсткою конкуренцією телебачення й комп'ютера, а ще і з тим, що нові сучасні книги не завжди доступні.

Проблема вибору: що переможе?

За довгі роки роботи в шкільній бібліотеці у мене виробилася система виховання культури читання, прищеплення любові до книги в дітей. Найбільшу увагу в цьому напрямку я приділяю читачам молодших класів. На власному досвіді переконалась у тому, наскільки важлива перша зустріч з майбутніми читачами – учнями першого, другого класів. Привітність, увага, любов до маленького читача допоможуть йому в майбутньому відчутися себе особистістю.

Коли дитина вступає в життя, то вона ще не має життєвого досвіду. Саме з книги дитина дізнається, що таке «добро» і що таке «зло», отримує відповіді на свої нескінченні

ШЛЯХ ДО БІБЛІОТЕКИ

Історія виникнення книги мудра й захоплююча: вузликове письмо, ієрогліфи, книги-плитки, книги з папірусу, воску, пергаменту. Берести й, нарешті, паперу. На одній з сучасних плит висічена чудова думка: «Зверни своє серце до книг... немає нічого вище за книгу».

«чому»? Книги, прочитані в дитинстві, запам'ятовуються на все життя, впливають на подальший розвиток дитини.

Останнє досягнення комп'ютерних технологій – «жива» книга. За допомогою комп'ютера можна не лише читати текст і переглядати малюнки, а й чути голоси персонажів, «оживляти» ілюстрації, грати в цікаві ігри.

В останні часи ми задаємо питання, що переможе: книга чи комп'ютер? Чи можна бути освіченою людиною, якщо не знаєш комп'ютер? Чи можна бути сучасною людиною, якщо не читаєш книг?

Головна проблема сьогодні – це проблема зайвої, глибокої – від поверхневої, корисної – від беззмістовної та шкідливої? Досить часто художньої літератури обмежені гортанням детективів; з телевізійних програм вибираємо для перегляду лише бойовики, а комп'ютер використовуємо для сумнівних ігор.

Книга – могутній вихователь

Ми знаємо, що людина створила такі надзвичайні види мистецтва, як музика, поезія, живопис, які розповідають своєю мовою про різноманітність світу, що нас оточує. Але тільки книга може виразити людину повністю, тільки книга може відтворити людину всю – від найменших і найточніших душевних порухів до її всесвітніх діянь. Спілкування з книгою означає для нас не менше, ніж спілкування з людиною.

На сьогодні в нашій бібліотеці сформована група постійних читачів із різних класів, які частіше за інших відвідують бібліотеку, читають різножанрові твори, ставлять глибокі питання, цікавляться новинками сучасної дитячої літератури.

Отже, книга – могутній вихователь. Школа виховує в дітей любов до книги, знань, науки. Але нехай цей могутній вихователь іде поряд із дитиною і в сім'ї. Допомогайте своїм дітям, створюйте, шануйте батьки, духовне багатство родини – сімейну бібліотеку. Прищеплюйте дітям любов до книги, які відкривають перед ними новий, цікавий світ пригод, високих досягнень, великих почуттів і великих ідей. Нагородою за це буде культурне й моральне зростання, підвищення успішності в школі й підготовки до майбутнього життя.

Нехай найдорожчим подарунком для вашої дитини буде книга!

Наталія Вікторівна
Виноградова,
завідувач бібліотеки
гімназії № 315

Із Днем народження, гімназіє!

Уже стало доброю традицією проводити концерти до Дня народження нашої гімназії. Нині їй виповнилося 23 роки. За цей час ми від звичайної школи вирости до гімназії, з кожним роком усе більше набуваємо впевненості, самоповаги й гідності. Тож маємо безліч спільних і особистих успішних справ!

Свято відбулося в актовій залі гімназії. Учасниками заходу були учні, вчителі, батьки. Гарний настрій, урочиста атмосфера та яскраві враження панували на святі...

Музикальна феєрія починається...

Програма концерту складалася із сукупності номерів різноманітних жанрів: пісень, танців, акробатичних вправ тощо. Святкове дійство розпочалося з виконання учнями 4-А класу привітальної композиції «З Днем народження, гімназіє моя!».

Для збагачення духовного світу, розвитку творчих здібностей дітям потрібна музика, бо тільки музика здатна передати всю гаму емоцій. Свою майстерність у цьому жанрі продемонструвала учениця 4-Б класу Аврора Оносова, яка професійно зіграла на фортепіано музичний твір Ірума «Ріка в тобі».

У народі кажуть, що пісню можна співати голосом, а можна – серцем. Пісня від душі обов'язково проникає в серце. Усе це притаманне учениці 3-Б класу Анастасії Доманській. Шквал аплодисментів викликала одна із її перлин – пісня Sing, sing, sing, яку Анастасія виконала англійською мовою, та запальний танець у стилі Wog.

Гімназія повниться геніями!

«Пісня і танок – це рідні брат і сестра», – слушно відзначив відомий фольклорист і хореограф Василь Верховинець: у танцях є весняний подих вітру, тепле лагідне літо, багата осінь і холодна зима. Наш народ ще споконвіків пов'язаний із незайманою чистотою природи, тому завжди передає в танцях усю її незрівнянну красу.

Анастасія Доманська – учасниця відомих танцювальних гуртів «Д.Є.Т.К.И.» і Open Kids. Неодноразово виступала в їхньому складі перед телеглядачами. Вдало виступила Анастасія в проєкті «Танці з зірками» за участю Надії Дорофєєвої та Євгенія Кота, відеозапис якого було показано учасникам концерту.

*Танцівниця і співачка,
Майбутня актриса,
Обдарованість всебічна –
Її краща риса!*

Так можна коротко охарактеризувати цю талановиту ученицю.

Свої таланти й творчі здібності в день народження гімназії показали й учениці 4-В класу – Олександра Мироненко (вона ж – учасниця вокального талант-шоу «Голос. Діти» на телеканалі «1+1») та Анастасія Шкаровська (пісня «Моя гімназія»), а також учениця 3-В класу Поліна Гридіна (танок «Мустафа»).

Ніжність, краса та неповторність

Полонила глядачів учениця 3-В класу Ельвіра Уразаєва своїм виконанням па-де-де із балету «Спляча красуня»

– музичного твору, який нині справедливо називають «енциклопедією класичного танцю». Адже саме тут танець уперше став мовою почуттів, виразником внутрішніх емоційних переживань.

З великим задоволенням глядачі сприйняли танці учнів 3-А класу («Ча-ча-ча») та 4-А класу («Джайв», бальний танець).

Неабиякий інтерес викликала чемпіонка міжнародного конкурсу Black pool Dance Festival в Лондоні – учениця 4-Б класу Олександра Савчук. Море ніжності, краси та неповторності вклала вона у свій танець!

Чуттєва мелодія рухів – що може бути кращим від художньої гімнастики. Танцем гімнастів можна передати стан душі, нотки пошани й подяки нашим учителям, котрі своєю нелегкою працею дають нам дорогу в життя. З великим задоволенням глядачі спостерігали виступи учасниць міжнародних конкурсів із гімнастики в Німеччині та Болгарії – учениць 3-А класу Таїсії Онофрійчук, Аджеліни Горобець та Єлизавети Дяченко, які виконали дуже складний гімнастичний етюд.

Вразила глядачів високим рівнем виконання гімнастичних вправ й учениця 3-Б класу Анна Сафранович.

Неймовірний концерт «на одному подиху»

Закінчилося свято яскравою пісенною композицією «Моя Батьківщина» у виконанні учнів 4-А класу та їхніх батьків. Справжнім сюрпризом для всіх присутніх у залі став різнобарвний феєрверк із кольорових повітряних кульок!

Концерт провели ведучі – учень 4-В класу Артем Парфеня та учениця 3-Б класу Римма Квас. Вони жартували, супроводжували номери влучними характеристиками виконавців, упродовж усієї програми надавали про них багато цікавої пізнавальної інформації.

Зі словами привітання й побажаннями з нагоди 23 річниці народження гімназії звернулась до учасників та глядачів заступник директора з навчально-виховної роботи Марія Адамівна Бовсуновська. Вона вручила учасникам заходу солодкі подарунки та квитки на відвідання аквапарку.

Задоволення отримали всі – і дорослі, і діти. Репертуар, рівень і майстерність виконавців залишили тільки найприємніші враження. Концерт пройшов, що називається «на одному диханні», зворушив кожного глядача, а його учасники отримали щирі, доброзичливі оплески.

Хочеться подякувати виконавцям за чудові виступи та побажати їм якнайповнішої реалізації своїх різнобічних талантів!

*Лариса Миколаївна Редько,
класовод 3-Б класу*

Наші пісні...

До Дня української писемності та мови 9 листопада Українське радіо провело XVII Всеукраїнський радіодиктант національної єдності «Наші пісні», який писали не тільки в Україні, а й у Латвії, Литві, Португалії, Словаччині, Румунії, Казахстані, Китаї, Аргентині, США та Канаді. Читав текст доцент Київського університету ім. Бориса Грінченка, теле- і радіоведучий Олександр Авременко

Ми живемо у світі, де співіснує безліч ритмів: kleпання коси, тупіт копит, і дзюрчання молока у відрі, і хлюпання морських хвиль, і перестук поїзних коліс, і цокання годинника. Обдарований музикальним слухом, наш народ тонко відчуває всі ритми, тому й витворив близько трьохсот тисяч народних пісень, якими зачаровує весь світ. Їх у нас сила-силенна на будь-який смак: хлопцям подавай «Ой на горі та й женці жнуть», а дівчатам – «Цвіте терен».

Американцям, і не лише їм, важко уявити Різдво без «Колядки дзвонів» – пісні, слова якої покладено на музику славного українського композитора Миколи Леонтовича. Наш «Щедрик» прикрашає такі всесвітньо відомі фільми як «Гаррі Поттер», «Сам удома», «Загублений у Нью-Йорку».

А чи знаєте ви, що в космосі першою прозвучала українська пісня «Дивлюсь я на небо...»? Понад півстоліття тому її виконав наш земляк – космонавт Павло Попович. Напевно, автор пісні Михайло Петренко й не сподівався, що його творіння звучатиме аж за небом, де навіть сокіл не літає.

Наші пісні з будь-якими мотивами – чи з пристрасними карпатськими ритмами у виконанні Руслани, чи з тривожними кримськотатарськими інтонаціями Джамали – долають усі кордони без віз, бо в них – жива душа народу України.

І великий, і малий

Українське радіо отримало 28 999 результатів радіодиктанту. З них близько 17,5 тисяч листів надійшло звичайною поштою, а ще 11,5 тисяч – електронною.

Цього року радіодиктант написали без помилок 124 людини. Цікаво, що найменшому учасникові Степану Миронюкові – 6 років, а найстаршому, Марії Мороз – 96 років. Отже, написати диктант міг кожен охочий.

Тема – любов до рідної землі

День української писемності вирішили відзначити й учні початкових класів нашої школи, але диктантами значно простішими, меншими за обсягом.

Учні 3-А, 4-А та 4-Б писали диктант «Назви з однієї літери». Можливо, усім цікаво було б ознайомитися з його текстом: «У Норвегії є містечко, що зветься А. На Каролінських островах селище І. У Франції – село Ю. У Росії протікає річка И – це притока Вашки, а річка Ю – в басейні Печори, Я – у пониззі Обі».

Найкраще написали диктант Таїсія Онофрійчук, Анна Гайдак, Діана Сінцова, Денис Тихонов (3-А клас), Євгенія Зленко, Олексій Бекрешов (4-А клас), Вікторія Нечай, Мирослава Коваленко (4-Б клас). Серед учнів 2-Б класу найкращі результати виявили Анна Вознюк, Нікіта Ларін, Ліза Массала.

«Нас багато. Ми різні. Але нас об'єднує спільна мета», – таким був девіз цьогорічного конкурсу. Тож запрошуємо всіх охочих зібратися класом чи групою, щоб узяти участь у XVIII Всеукраїнському радіодиктанті, адже мета – любов до рідної мови, до рідної землі.

*Світлана Григорівна Заєць,
учитель української мови*

Чотири перших кроки до вершин Піку Знань

Час летить невблаганно і змінює усе, що нас оточує: учорашні неспівливі першокласники з 1-А за чотири роки шкільного життя перетворилися на цибатих і часом задержуватих, але надзвичайно розумних та у всьому обізнаних і вже майже справжніх підлітків-четверокласників із 4-А...

Прощай, молодша школа!
Не можна сказати, що закінчується дитинство наших дітей. Однак саме зараз час проводити невидиму межу між дитинством та підлітковою порою. Коли лунає для наших дітей останній дзвінок, він знаменує закінчення початкової школи й кличе в серйозне життя старшокласників.

Шкільний дзвінок... Майже тисячу днів разом із ранковим сонцем наші діти переступали поріг рідного класу. А скільки тисяч дзвінків почули вони за чотири роки! Тоді, коли з букетом квітів уперше прийшли до школи, і тоді, коли закінчувалися улюблені уроки, і коли нарешті був довгоочікуваний дзвінок на канікули!

Наша друга мама

Усі ці чотири роки поруч з нашими дітьми була перша вчителька Валентина Васиївна Остроушко. Вона не лише відкривала перед ними непізнані світи знань, але й вчила їх доброти, ввічливості, людяності. До кожного з них у неї був свій ключик, яким ця чудова вчителька відкривала дитячі серця.

Прекрасне – добрий помічник у розвитку дитини. Це не лише гарний вислів, але й один з основних прийомів виховного процесу у нашій гімназії. Упродовж чотирьох років навчання наші діти, починаючи із шкільних гуртків,

досягли визнання у різноманітних змаганнях і стали учасниками спортивних, творчих і науково-пізнавальних клубів. Катерина Беляй – багаторазова призерка Києва, України та Європи з карате. Тимофій Кузнецов – чемпіон Києва із самбо, призер республіканських змагань. Марс Абдрахманов – призер багатьох змагань з карате. Катерина Клівак посіла перше місце у міжнародному конкурсі Pro-fest, а також стала переможницею з гри на фортепіано. Ярослав Цяук полюбляє грати в шахи. Він посів перше місце на шаховому турнірі у нашій гімназії. Анастасія Широкова займається у школі верхової їзди, має медаль за перемогу в змаганнях.

*Ми, звичайно, не найсміливіші,
Але все й не малюси.
Знають всі: кращі класи –
Де працює вчителька.*

*Ой, пробилися всі ці роки!
Ми ну просто залюбки!
На уроках ми – сорочки,
Не перерває – козочки!
Ми навчилися розуміти,
Дисципліну і в умі,
Нам не треба – калюдячого,
Калюдячого – ми самі.*

*Всі суми прошивали,
Вроздавай, кеперний клас,
М'якласниками стали,
Вривінайте дурно нас!*

майстерності. Марійка мріє стати найспівочішою телеведучою, а також малює комікси, пише вірші та оповідання.

Аліса Стародуб теж займається вокалом і грає на фортепіано. Дарія Шахтюр навчається у власній акторській майстерності. Олег Мусієць грає на синтезаторі. Юній композитор пише перше місце у чемпіонаті України в номінації «Імпровізація під дарбуку». Владислав Мандибур робить справжні мікро-шедеври із пластиліну.

Галина Наумчук, мама учня 4-А класу

Р.С. Від імені усіх батьків нашого класу низький уклін Валентині Василівні Остроушко. Дякуємо також директору гімназії Олександрі Олексійовичу Бірюку, найкращому адміністратору, а з наступного класу наші діти знатимуть його ще й як фахового математика. Щира подяка усьому персоналу гімназії за чистоту і затишок, смачні сніданки і щире ставлення до наших дітей.

Порадійте ви за нас – перейшли ми в 5 клас!

Пройдуть роки, і продзвонить дзвінок в останній раз.
Сьогодні репетиція – закінчено четвертий клас.

Ось і минуло вже 4 роки з тих пір, як ще вчорашні дошкільнята вперше переступили поріг школи. Багато з них не вміли ні читати, ні писати. Учитель початкових класів – Людмила Федорівна Коновалік стала їх першим викладачем, яка навчила дітей дружити, бути посидючими, уважними, чуйними. Діти будуть пам'ятати її завжди, навіть через десятки років...

Перша вчителька

Напевно, кожен першокласник спочатку побоювався її, а потім – любив, цінував і поважав. Довгі чотири роки початкової школи Людмила Федорівна старалася з усіх сил передати свої знання з предметів школярам.

Перший учитель наших діток – шановна і золота людина. Від душі Вам дякуємо від імені всіх батьків і бажаємо здоров'я, благополуччя, успішної діяльності, поваги, великих сил, терпіння, доброго настрою, удачі, щастя й любові.

Спасибі за Ваше чуйне серце, за Ваш великий труд, за великий внесок у розвиток та виховання наших дітей.

Згадуючи чудові роки

Чотири роки учні крок за кроком піднімалися найважчими сходами знань. Вивчено десятки правил, вирішено сотні завдань і тисячі прикладів. Перехід з 4 в 5 клас – це початок нового життя в школі: новий клас, вчителі, предмети, система освіти.

4 роки, проведені з однокласниками в одному колективі та з улюбленим учителем – це досить вагомий відрізок часу, щоб підбити підсумки і згадати найприємніші події.

Одразу можна похвалитися, що в нашому класі більше десяти відмінників.

Неймовірні актори й танцюристи

Майже всі діти з нашого класу відвідують гуртки та секції у школі. Так, театральний гурток школи відвідує десять учнів нашого класу, лише за минулий рік вихованцями та наставником було підготовлено дві вистави: «Рудий, чесний, закоханий» та «Мишачий бунт». Роботи юних акторів змогли побачити не тільки школярі,

а й вчителі, батьки, серед постійних глядачів і молодші дітлахи, і старше покоління.

П'ять дітей класу брало участь у районних олімпіадах.

Багато учнів нашого класу відвідує гурток бально-спортивного танцю, керівником якого є Інна Леонідівна Родіонова. Танцюристи класу беруть участь у міських змаганнях, де посідали перші місця.

Завзяті мандрівники та великі таланти

За 4 роки у класі відбулося безліч різноманітних заходів: екскурсії, свята, шкільні виступи. Лише за останній рік 4-В клас їздив на екскурсію до пожежної частини, у зоопарк «12 місяців», виходили на прогулянки до парку.

Також святкували День учителя, День Наума, День Козацтва, День народження школи, Новий рік, Масляну, 8 Березня. На святах діти демонстрували свої таланти. Це було і декламування віршів різними мовами світу, і виконання пісень, і постановка самостійно вигаданих театральних сцен, і акробатичні трюки, і танцювальні виступи. Проведення таких свят переконливо засвідчують, що 4-В має таланти.

Гімназія – скарб можливостей!

А ще кажуть, що «талант завжди родом із дитинства» і що «кожна людина народжується із зернятком у руці». Тільки треба знайти поле, де це зерно найкраще проросте. Ми, батьки 4-В класу, впевнені, що знайшли для своїх дітей таке поле – це наша 315-та Гімназія!

Тетяна Чепурна та батьки 4-В класу

Новорічна вистава для першачків

У багатьох людей

свято Нового року є найулюбленишим та найочікуванішим святом протягом усього року. І не дивно, тому що це саме той час, коли хочеться вірити в диво та у втілення божєвільних мрій. Усюди атмосфера свята, люди готуються до нього – купують пишні ялинки додому, різноманітні фрукти й солодощі до столу і, звичайно, подарунки для своїх близьких.

Для дітей Новий рік – це справжня казка!

Саме з такою метою – створення і підтримання відчуття казки – діти 5-А класу організували інтерактивну виставу для учнів перших класів. Наймолодші, ще зовсім маленькі і недосвідчені першачки, зустрічали свій перший новий рік у статусі учнів, тому «першачки» середньої школи взяли на себе відповідальність і обов'язок розповсюдити атмосферу свята у стінах школи для молодших побратимів.

Глядачі брали безпосередню участь у виставі й допомагали Добру (в уособленні Анни та Ельзи з «Холодного серця» та Лісової Мавки) здолати негативних персонажів – Карабаса Барабаса, Дюдюки та розбійників.

Учасники вистави разом співали, танцювали та навіть жбурляли велетенські сніжки-м'ячі. Перемога Добра увінчалася тим, що врешті-решт Святий Миколай завітав на свято й порадував молодших

учасників дійства чудовими подарунками. Яскраві костюми та декорації, цікаві конкурси та завдання принесли радість, веселощі та гарний настрій старшим і молодшим учасникам, щира посмішка не сходила з вуст навіть глядачів, настільки тепла та душевна атмосфера панувала в актовій залі.

Сподіваємося, такий несподіваний експеримент стане традицією школи, оскільки цьогорічні концерти пройшли чудово!

Ірина Скорик,
мама учня 5-А класу

Нужно сократить немного текст

Калейдоскоп 5-Г класу

Мабуть, я ніколи не чекала 1 Вересня так, як цього 2017-2018 н.р. Я мала стати класним керівником нового, ще не сформованого колективу.

Водночас було й дуже цікаво, що викликало неабияке хвилювання. Адже потрібно з багатьох яскравих особистостей створити справжню дружню класну родину. Я розуміла, що за це відповідає класний керівник.

Коли ми вперше зустрілися напередодні 1 Вересня в Парку Партизанської слави, я зрозуміла, що впораюсь, тому що на мене дивилося 36 зацікавлених оченят. Разом із дітьми були їхні батьки, які також хвилювалися не менше, ніж я. Одразу відчувши їхню підтримку, я зрозуміла, що разом із моїм бажанням, допитливістю дітей та небайдужістю батьків ми зможемо утворити суперкласний 5-Г!

Олена Вікторівна Нещерет, класний керівник 5-Г класу

Уже рік, як діти вчаться в новій школі. Як у кожної мами, в мене було дуже багато хвилювань, оскільки все нове – школа, однокласники, вчителі. Широ дякую педагогічному колективу та нашому класному керівнику, Олені Вікторівні, за чудову шкільну атмосферу, знання.

Думаю, що було нелегко сформувати дружний 5 клас, оскільки всі дітки пришли з різних шкіл, але Вам вдалося! У нас найкращий 5-Г!

Лариса, Кошей мама учениць К. та А.

Гімназія 315 допомагає мені дізнатися багато нового. У мене дружний і веселий клас.

Олександра Тополова

Дитина дуже задоволена вчителями, знаннями та взагалі школою. Нема жодних проблем із класним керівником і дітьми. Дуже вдячні Олені Вікторівні! Донька із задоволенням відвідує уроки!

Олена Тополова, мама учениці Олександри Тополової

Ми перейшли в гімназію лише цього року і були приємно вражені надзвичайно високим рівнем викладання. Учителі кожен урок перетворюють на маленьке цікаве дослідження і заохочують дітей до роздумів. А класний керівник настільки часто радує дітей походами та поїздками, що їх було більше, ніж у минулій школі за всі чотири класи.

Ганна Пахолок, мама учня Ростислава Лещенка

Чудові враження про гімназію. Нові парти, сидіти зручно та комфортно. Усі вчителі та учні добрі та привітні.

Дмитро Черевко

Ми йшли в цю школу, складаючи іспити до п'ятого класу, знаючи, що будемо багато працювати. Програма дуже насичена, з самого початку середньої школи по 7 уроків кожного дня. Але демократичність і уважне ставлення до дітей робить процес навчання позитивним і цікавим.

Син ходить до школи із задоволенням, а це виключно завдяки небайдужості вчителів до своєї непростій роботі. Дуже за це вдячні. Добра і дружня атмосфера в класі. Ми жодної секунди не сумнівались, що зробили правильний вибір.

Людмила Крюкова, мама Антона Шеколяна

У гімназії мене здивував великий акваріум з чудовими рибками. Після уроків я люблю слідкувати за ними. У цей час я відчуваю себе, як риба у воді.

Карина Кошей

Донька провчилася рік у 5-Г класі, який набирался минулого року. До гімназії потрапили майже випадково, але не пошкодували. Виявилось, що вступити до 5-го класу гімназії досить просто, нам було з чим порівняти.

У нашому класі багато дітей, які гарно вчаться, у такому більш мотивовані до гарного навчання.

Звісно, цей рік не минув без певних труднощів, а керівник Олена Вікторівна завжди допомагає нам їх вирішити, і їй дуже вдячні.

Наші діти відвідали за цей навчальний рік кілька експедицій, були у Переяславі, брали участь у брейн-рингах, конкурсах, фотографії, писали та захищали наукові проекти, предстали на сцені гімназії, робили разом з батьками плакати до різних акцій, квіти на клумбі.

Також у гімназії є традиція заохочувати дітей, які мають успіхи, невеликими преміями. А ще ми впевнені, що наші діти у нас, бо на вході завжди є охорона, яка не пропустить до школи будь-кого.

Дякуємо вчителям та сподіваємося, що разом ми зможемо досягти нових шкільних дітей успішними та щасливими!

Олена Кутас, мама учениці Аліни Кутас

Мені і моєму синові школа дуже подобається. Гімназія 315 достатньо обладнана для комфортного і повноцінного навчання, в школу іде із задоволенням.

Ми перейшли сюди із іншої школи, період адаптації пройшов без жодних проблем. Колектив класу хороший, діти досить активні, у нас є один одного.

Людмила Коцюба, мама учня Володимира Слухача

Мені дуже подобається наша гімназія. І якщо порівняти нашу школу – наша набагато краща. Добрі вчителі, гарний розклад, комфортне навчання.

Андрій Гороховський

У гімназії 315 ми вчимося лише перший рік – цю школу ми обирали, бо у неї досить високий рейтинг серед інших шкіл Дарницького району. З кожним новим роком школа випускає дуже багато відмінників, розумних, талановитих та терплячих вчителів, які всі сприяють успішності учнів!

Крім того, цей заклад зарекомендував себе тим, що всі діти беруть участь у різноманітних конкурсах, спортивних змаганнях, інтелектуальних заходах, брейн-рингах посідають призми.

Окремо хочемо відзначити нашого класного керівника, Олену Вікторівну, золоту та чуйну людину! Дуже легко та приємно працювати з нею. Наш навчальний рік, вона завжди знаходить вільну хвилину, щоб вирішити якусь проблему або просто вислухати, чи щось цікаво маленьким учням, які прийшли у нову школу та всього першого разу не пожалкували, що обрали цю школу!

Альона Мусійченко, мама учениці Анжеліки Мусійченко

Я учень 5-Г класу. Цей клас новий, але ми дуже швидко знайшли друзів, багато чого навчилися. Дякую вчителям за гарні та цікаві уроки. Це найкраща школа з усіх шкіл світу.

Іван Жигурський

У гімназії мені сподобалося те, що всі вчителі добрі та уважні. Наші класи просторі та світлі. Багато проектів та творчих завдань.

Анжеліка Мусійченко

Ich ♥ Deutsch

Вивчаємо німецьку...

Працюючи в гімназії вже 13 років вчителем німецької мови, я із задоволенням прово-
джу інтегровані уроки. У мене є досвід проведення уроків: «німецька мова та зарубіжна
література», «німецька мова та геометрія», «німецька мова та урок музики».
Звичайно, у старших класах неможливо осягнути тему музики, не вивчаючи творчість
німецькомовних композиторів, таких як Бетховен, Бах, Гайдн. Під епіграфом «Музика – це
мова, яку розуміють всі», ми читаємо, перекладаємо, переказуємо тексти про відомих
музикантів...

Дві різні мови

Учні, готуючи презентації, завжди знахо-
дять нову цікаву інформацію про видатних
композиторів, і ми, звісно ж, слухаємо їх чудові
твори з додаванням безлічі різноманітних вправ,
кросвордів, вікторин.

Деякі діти грають на музичних інструментах, і ми
теж це використовуємо на уроках і, таким чином,
вносимо в них цікавинки.

У цьому навчальному році мені пощастило викла-
дати німецьку мову в усіх чотирьох 5-х класах. Завж-
ди цікаво починати все з чистого аркуша! Звичайно,
важко після англійської мови налаштуватися на вив-
чення німецької, що хоч і трохи подібна, але надзви-
чайно відрізняється іншою вимовою і, за думкою бага-
тьох, – легшою граматиною.

Ідея – музикальний майстер-клас

Батьки неодноразово запитують, як же допомогти дітям
якомога ефективніше почати вивчати німецьку мову,
тим паче – в багатьох сім'ях ніхто не мав такого досвіду.
Заспокоївши батьків педагогічними й лінгвістичними

термінами, я вирішила докладати всіх зусиль, щоб для їх
дітей вивчення німецької мови було не тільки працею, але
й цікавим і приємним досвідом.

Враховуючи їх вік, я вирішила, перш за все, зацікавити
дітей дзвінкими німецькими піснями, ігровими момента-
ми, різноманітними вікторинами та конкурсами. Дітям
трохи більше припало до душі співати, ніж грати в
лексичні ігри. І саме щира цікавість в їх очах і надихнула
на ідею проведення майстер-класу з використанням
пісень німецькою мовою.

Пісні, звичайно, містили в собі всі необхідні та
складні граматичні структури, але грайливий спосіб
їх подачі, певний азарт і запал спонукали до того, щоб
вивчити їх за короткий час. Очевидно, що завдання
дуже складне, і потрібно було багато працювати не
тільки над вивченням речень німецькою мовою,
але й над їхньою правильною вимовою. Відкритий
захід на цю тему ставив перед певну мету, тож в
усіх 5-х класах я розпочала ретельну підготовку.

Природно й натхненно!

Необхідно зазначити, що найбільш емоційними
й активними виявилися учні 5-А класу, які із за-

3 МУЗИКОЮ!

Музика – це мова, яку розуміють усі

Дуже приємно, що батьки підтримали своїх дітей, підбравши їм чудові яскраві костюми, тим самим відгукнувшись на прохання вчителя зробити цей майстер-клас яскравим.

Та найголовнішим є те, що процес сподобався самим учням, адже дуже помітні були їх захоплення й зацікавленість. Досі на уроках вони просять увімкнути їм пісні німецькою. Я наголошую на тому, що співати ми будемо тільки за умови, якщо вони належно виконають домашнє завдання, що для дітей є і стимулом.

До речі, відомий німецький поет і філософ І.В. Гете писав, що якщо людина хоче сказати щось розумне, їй щодня потрібно бачити хоч одну картину, прочитати хоч один вірш або послухати принаймні одну недовгу пісню. Будь-яка творчість змінює людей на краще, проте музика торкається глибин наших сердець.

Любов Іванівна Олесків,
вчитель німецької мови

довolenням вивчили всі 10 пісень німецькою мовою, а також чудово виконали завдання після кожної пісні. І це було б неможливо без старанного вивчення лексичних та граматичних структур, хоч і елементарних.

Дуже гарно виконували пісні Вероніка Кириленко та Діана Дашті, які також володіють і чудовим голосом. Назар Скорик виявив себе як найбільш активний і відповідальний учень, який довів, що всього за три місяці, якщо докладати зусиль, можна правильно співати іноземною мовою.

Єва, Ярослав, Іра, Соня виявились яскравими та емоційними, співаючи німецькі пісні та граючи в різні ігри із засвоєння німецької лексики та граматики.

Учителі, що були присутні на уроці, перепитували, чи справді діти вивчають німецьку мову перший рік. Я і сама була приємно здивована, наскільки природно й натхненно вони відтворювали граматичний і лексичний матеріал, сприймаючи це як веселі пісеньки.

У цих піснях ми вивчили алфавіт, кольори, дні тижня, відмінювання дієслів, числівники. Деякі пісні ми навіть створили самі та підібрали до них музику.

ПОДОРОЖ МІСЦЯМИ СТАРОДАВНІХ ВОЇНІВ

Під час осінніх канікул ми, учні 5-А та 5-Б класів, відвідали одну з перлин Західної України – місто-фортецю Кам'янець-Подільський і, звичайно, не оминули своєю увагою визначні місця, що знаходяться по сусідству. Для багатьох дітей це була перша подорож за межі області без супроводу батьків, тому хвилювання на початку мандрівки досягало майже свого піку, в обох таборах – і серед батьків, і серед учнів. Не хвилювалися хіба що Ніна Іванівна та Оксана Михайлівна, наші класні керівники, дуже досвідчені педагоги, які й відважилась на цей вояж...

Лань, що біжить

Знайомство з містом розпочалося з огляду скелястої гряди по берегах р.Смотрич. Каньйон ріки являє собою бар'єрний риф стародавнього моря й не має собі аналогів у всьому світі.

З'єднує два береги річки найвищий міст в Україні, який називається «Лань, що біжить». Міст настільки високий, що під час фестивалю повітряних куль, який щороку проходить у Кам'янці, особливо вправні спортсмени здатні провести свій «літальний засіб» під мостом.

Різні кольори однієї печери

Також ще в перший день візиту ми відвідали Кришталеву печеру, і хоча ви, мабуть, подумали, що вона так називається через те, що в ній є кришталь, вимушений вас розчарувати – ні грама кристалу ми не знайшли.

Чому ж вона так називається? Як розповів нам екскурсовод, гіпсові утворення печери виглядають ніби різнокольорові кристали, звідти і назва. Крім того, це найдовша печера в Україні. Особисто мені в печері було досить моторошно, тому перш ніж до неї спускатися, обов'язково попідключтеся про зручний одяг та взуття.

Могутній замок та Старе Місто

Увечері цієї ж доби ми познайомилися з одним із семи чудес України – фортецею Хотин. Могутній замок на березі річки Дністер нас зачарував. Передати словами своє враження та захоплення від місця з понад 10-віковою історією дуже важко, його просто треба бачити й відчувати це задоволення.

Ранок наступного дня розпочався з пішохідної екскурсії по старому місту, під час якої ми змогли побачити монастир домініканців, найдавніші частини якого датують XV ст., Міську ратушу XV-XVIII ст., Будівлю окружного суду 1856 р., кафедральний костел Св. Апостолів Петра і Павла та багато інших визначних місць та споруд.

Легендарна фортеця

Завершився наш тур у дивовижний край екскурсією до Кам'янецької фортеці, відомої як частина оборонної системи міста XIV століття. Замок розміщується на острові та оточений каньйоном, по якому протікає р. Смотрич – це просто невимовної краси краєвид.

Історія фортеці дуже довга й обросла неймовірною кількістю реальних фактів і нереальних вигадок, які, незважаючи на їх сумнівну правдивість, дуже цікаво слухати під час екскурсії.

To be continued...

Залишок вечора нам довелося зачекати в очікуванні потяга, але й тут ми розважалися й насолоджувалися кожною хвилиною перебування разом.

Ми запам'ятаємо цю подорож на все життя, це був неперевершений та цікавий досвід. Хотілося б обов'язково на цьому не зупинятися й відвідати різні куточки України, а можливо – навіть побувати за кордоном.

Назар Скорик, учень 5-А класу

Гра як метод вивчення англійської мови

Щоб викладання не було одноманітним, до його складу включають ігри. Великий і різнобічний вплив ігор на особистість дитини дає змогу використовувати їх водночас як сильний, так і ненав'язливий педагогічний засіб.

Тема – Великобританія!

Навчання мови через гру є гарною альтернативою, яка примушує не лише поглиблювати знання, а й використовувати мовні ресурси, підвищуючи лінгвістичні здібності. В ігровій формі інформація засвоюється значно легше і швидше, а більшість крилатих висловів надовго входять у лексикон.

З цією метою в ході уроку англійської мови серед 5-х класів було застосовано варіант інтелектуально-розважальної гри – брейн-ринг. Зацікавленість дітей у вивченні іноземної мови в такому форматі надало можливість взяти брейн-ринг за основу майстер-класу для вчителів Дарницького району м.Києва. З метою ширшого пізнання історії, традицій і культури «туманного Альбіону» та поглиблення лексики темою брейн-рингу стала «Великобританія».

Чорний ящик та золоті команди

За правилами – участь командна, що є невід'ємною частиною навчання роботи в колективі, поваги один до одного, розподілу обов'язків та розвитку відчуття відповідальності перед собою та іншими учасникам. Важливим моментом для розвитку дітей стала й сама підготовка до конкурсу: пошук інформації, робота в колективі, вибір назви та девізу команди.

Як «домашнє завдання», кожна команда заздалегідь підготувала предмет, що був схований у відомому «чорному ящику», та певну інформацію, що могла б натякнути або навіть заплутати суперника під час ідентифікації речі.

Участь брали дві команди найініціативніших учнів 5-х класів: Golden Team на чолі з капітаном Анжелікою Мусійченко та Clever Kids під командуванням Карини Кощей. Свої команди, окрім капітанів, гідно представили: Софія Вергелес, Іван Жигурський, Аліна Кінчур, Анастасія Кощей, Аліна Кутас.

Серйозний інструмент навчання

Створення завдань самим викладачем дало змогу сформулювати всі питання відповідно до граматичної та лексичної підготовки учнів. Слова, що ймовірно могли бути невідомі дітям, були представлені у вигляді зображень за допомогою сучасних технологій – інтерактивної дошки. Це дало змогу використати не лише слухову, а й зорову пам'ять у дітей. У якості підказок деінде було застосовано музичний супровід.

Усі ми знаємо, що кожен з нас є індивідуальним, тобто має свої інтереси та власний багаж знань, особливо в тій сфері, що є найбільш цікавою. Робота в команді під час участі в брейн-ринзі дала можливість дітям у процесі обговорення не тільки вибрати правильну відповідь, а й обмінятися інформацією, дізнатись щось нове.

Під час майстер-класу вчителям було показано, що гра є серйозною допомогою при вивченні іноземної мови, оскільки дає можливість тривало підтримувати інтерес та увагу дітей, а також допомагає якщо не повністю зняти, то хоча б подолати мовний бар'єр.

Наталія Терещенко, учитель англійської мови

Новорічні пригоди 6-Б

Пригода... Слово із присмаком нових відчуттів, приємних спогадів. Хтось одразу згадає про піратів, відчує подихом солоного повітря океану, почує крики невідомих морських істот. Інший подумає про видатних дослідників, які шукали нових знань у найвіддаленіших кутках нашої планети. Третій, четвертий, п'ятий – загадає щось своє.

Кожен відчуватиме свій особливий присмак слова «пригода», але більшість буде бачити її десь далеко від рідної домівки, школи, у якій навчається, міста, де живе.

«А якщо спробувати знайти пригоду – поряд? Якщо спробувати пізнати щось нове прямо тут?». Саме так думала наш дуже класний керівник Юлія Федорівна Кузьменко.

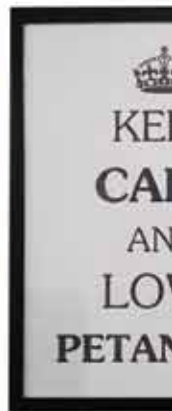
«Ноги на якорі»

І от ми уже не десь «на іншому боці» нашої планети, а навіть навпаки – дуже поряд зі звичними нам місцями. Наш дружний 6-Б клас стоїть на порозі антикафе «La Петанк», із цікавістю очікуючи: що саме за сюрприз нам вкотре підготувала наша вчителька?

Дізнавшись, що ми потрапили до клубу та гратимемо в неймовірну гру, більшість з нас була заінтригована, оскільки не всі знали про існування такої гри взагалі. Напевно, слід розповісти про неї.

Отже, Петанк (фр. pétanque) – один з різновидів боулзу, метою якого є, стоячи всередині кола (обомі ногами торкаючись землі), кинути порожній металевій кулі якомога ближче до маленької дерев'яної кулі (cochonnet, piglet, bouchon, le petit – кошонет, поросятко, паця, джек, бушон, корок, малесенький). У цю гру, як правило, грають на твердому ґрунті або гравії, але можна також грати на траві, піску тощо.

Гра в сучасній формі виникла в 1907 р. в Ла Сіота, в Провансі, на півдні Франції. Англійською та французькою мовами назва «петанк» походить від la petanca [pe'taŋko] в провансальському діалекті окситанської мови, що означає «ноги разом» або, точніше, «ноги на якорі».

KEEP
CALM
AND
CARRY
ON

Пізнати традиції – через гру!

Почувши на порозі клубу вітання французькою мовою, ми були приємно здивовані. Працівник клубу провів екскурсію, розповівши про визначні місця Парижа. Лекція була настільки захоплива та пізнавальна, що в багатьох виникло бажання розширити свої знання та окремо почитати про архітектуру Парижа.

Після екскурсії відбулася невеличка вікторина – і ті, хто активно брав участь та правильно відповідав на запитання, отримали солодкі призи.

Далі нас знайомили з правилами гри в петанк. Дуже несподівано було пізнати культуру іншої країни через вельми захопливу та азартну гру. Спочатку ми подумали, що гра є досить простою. Але дуже швидко стало зрозуміло, що петанк вимагає значної концентрації уваги та витримки, влучності та злагодженості дій.

Змагання, чередування вдаливих дій із невдаливими, інтрига щодо переможця. Усе це дуже швидко захопило увагу всіх гравців. Ми сперечалися, хвилювалися, вболівали та жваво обговорювали свої перемоги.

Все набагато цікавіше, ніж здається...

Ми навіть виграли новий жартівливий різновид цієї гри – «повітряний петанк». Звичайно жбурляли не металеві шари, а їх аналоги – з легким наповнювачем. Навіть адміністратор закладу долучився до нової гри.

Також ми змогли порівняти петанк із іншими, більш звичними іграми: «Мафія», «Монополія», «Джанга» та інші. І хочеться сказати: вони не менш цікаві, ніж захоплююча новинка з 1907 р. Тут також вирували емоції. А після всіх баталій та хвилювань були чаювання та смачнющі пиріжки.

У цей день ми зрозуміли, що світ навколо нас цікавіший, ніж здається на перший погляд. Достатньо просто озирнутися навколо більш уважно – і можна побачити багато цікавого. Дякуємо нашій Юлії Федорівні за те, що вона вчить нас бачити красу навколишнього та розширює наш світогляд. Але дружний та веселий 6-Б буде з нетерпінням чекає на наступні пригоди!

Оксана Тютюкова,
мама учениці 6-Б класу Софії Тютюкової

English text

Жага відкриттів народжується ще зі шкільної лави. Важливо саме у школі підтримати усіх, хто цікавиться різними областями науки й мистецтва, допомогти втілити в життя дитячі плани та мрії, вивести школярів на шлях пошуку, допомогти розкрити свій творчий хист.

Кожна людина –

Саме тому в нашій гімназії щорічно проходить конкурс проектів на найрізноманітніші теми! Де школярі можуть більш глибоко вивчити цікаві для них теми й поділитися своїм відкриттям на презентації проектів.

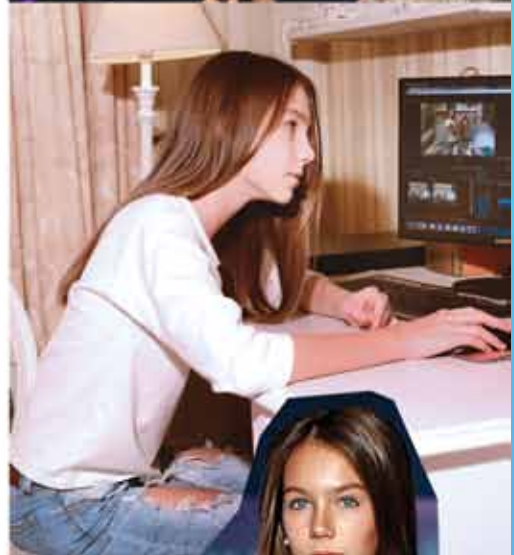
Два останніх роки конкурс проектів у нашій гімназії вигравала учениця 7-А класу Кузнецова Софія.

Як зізнається сама Соня, зробити це було нескладно! Тому що теми для проектів вона брала із власного життя. Все, що Соня переживала сама, те й писала у проекті, додавши, звичайно, інформацію з історії та досліджень вчених на цю тему.

Життя Софії настільки насичене, що є чим поділитися! Мама Соні ставить до питання виховання дуже творчо. Вважає, що життєвий шлях можна уявити у вигляді нескінченних сходів, які ведуть угору... Хто йде по них, із кожною сходинкою стає трохи кращим, ніж був. Мабуть, одне із найцінніших людських якостей – це вміння ТВОРИТИ!

Чим більше буде краси в душі кожного, наскільки гармонійною буде його особистість – тим прекраснішим ми зробимо навколишній світ!

Людмила Черненко,
класний керівник 7-А класу

Що таке толерантність?

Наш виступ був присвячений толерантності. Усім знайоме це словораніше. Але, на перший погляд, звучало воно абсолютно незрозуміло в поєднанні із завданням, яке отримали учні 7-А класу: «Мода на толерантність».

Визначення явища – на сцені

Зрозуміло, що сучасна культурна людина – це не тільки освічена людина, але й особистість, що володіє почуттям самоповаги. Толерантність вважається ознакою високого духовного та інтелектуального розвитку людини.

Толерантність – це повага, прийняття і правильне розуміння багатого різноманіття культур нашого світу.

Але як це показати на сцені? Як зробити виступ цікавим, актуальним, неповторним? Ми довго думали. Опрацювали різну інформацію. Визначення слова толерантність різними мовами земної кулі звучить по-різному:

Моральний та психологічний аспект

У перекладі з латинської «tolerance» означає «терпіння». В іспанській мові – здатність визнавати відмінні від своїх власних ідей або думки. У французькій мові – ставлення, припущення, що інші можуть думати чи діяти інакше, ніж ти сам.

В англійській мові – готовність бути терплячим, поблажливим. У китайській мові – бути великодушним у ставленні до інших. В арабській мові – прощення, поблажливість, м'якість, милосердя, співчуття, прихильність до інших, терпіння.

В українській мові – здатність терпіти щось або когось (бути витриманим, витривалим, стійким, уміти миритися з існуванням когось або чогось).

Хотілося показати у своєму виступі, що толерантність – не пасивне підкорення думці, поглядам і діям інших, не покірне терпіння, а активна моральна позиція і психологічна готовність до терпеливості в ім'я позитивної взаємодії з людьми іншого культурного, національного, релігійного або соціального середовища.

Подумавши, зобразили толерантність у вигляді емблеми. Толерантність це ...

- прощення;
- повага до прав інших людей;
- сприйняття інших такими, якими вони є;
- повага до людської гідності;
- милосердя;
- співчуття;
- терплячість до думок, віросповідань, поведінки інших людей.

Клас – як толерантна країна

На кінець репетицій учасники (учні 7-А класу) зробили для себе висновки. Для того, щоб досягти успіху у власному житті, не витрачаючи сили на конфлікти, кожному доцільно сформувати в собі толерантність як рису характеру. Для цього необхідно:

- бути готовим до того, що всі люди різні – не кращі чи гірші, а лише різні;
- навчитися сприймати людей такими, якими вони є, не намагаючись змінити в них те, що нам не подобається;
- цінувати в кожній людині особистість і поважати її думки, почуття, переконання незалежно від того, чи збігаються вони з нашими;
- зберігати «власне обличчя», знайти Себе і за будь-яких обставин залишатися Собою.

Насамкінець хочеться додати, що клас – це маленька родина. І хочеться, щоб у цій родині завжди панували доброта, повага, взаєморозуміння.

Людмила Черненко,
класний керівник 7-А класу

ПРОГУЛЯНКА - це цікаво

Як завжди, День народження нашої гімназії – це дуже важливе свято для всіх її учнів та педагогічного колективу. Цього року до Дня народження гімназії 7-мі класи повинні були підготувати сценки на різні теми. Розіграш тем відбувався у вигляді лотереї. Отже, завданням нашого класу було показати всім, що прогулянки – це весело!

Із сценарієм нам допомогла Олена Іванівна, яка й проводила репетиції разом із нами. Наш класний керівник Наталія Юрївна Мітя особисто була присутня на них і підтримувала всіх, що дуже для нас було важливо. Сюжет вистави полягав у тому, що під час показу слайд-шоу активного відпочинку наших однокласників ми намагалися відтворити події, відображені на них.

Оскільки нам дуже хотілося показати все, чим займаються учні нашого класу, які вони активні не лише в стінах нашої гімназії, а й поза ними, нам потрібно було зібрати якнайбільше фотографій. І щоб завершити картинку, на вихідних ми сфотографували-

ся на велосипедах, яких нам якраз і не вистачало.

Крім того, Альона Шмиговська і Марія Яценко показали міні-шоу на роliках. Красуня Софія продемонструвала катання на гіроборді. Усіх дуже вразило жонглювання Михайла Данілова м'ячиками.

Музику для виступу ми обирали всією творчою компанією.

Під час самого виступу наш клас підтримували гучними вигуками та щирими оплесками.

Загалом у виставі брало участь більшість учнів класу. Усі чимось допомогли, щоб виконати наше завдання на відмінно і довести всім, що прогулянка – це не тільки корисно, але й драйвово.

Дар'я Антонець,
учениця 7-Б класу

Мої враження про нову школу

На сьогодні перейти до нової школи дуже важко. Особливо в підлітковому віці. Мені тринадцять років, і я вже встигла змінити три школи. Це дуже важко прийти до нового класу, особливо коли тобі не хочеться змінювати колектив... Проте – не так сталося, як гадалося!

Коли я приїхала до Запоріжжя, мені було дев'ять років. І звичайно, звикнути до нового місця й людей було трішки легше. Але зараз, коли мені тринадцять, звикала довше.

Я дуже хвилювалась перед тим, як зайти до нової школи. Були навіть думки відмовитися чи просто піти геть. Але я зайшла до гімназії. Мені дуже сподобалась дружня атмосфера в новій школі. Теплі кольори відразу заспокоїли мене, і мої кроки стали сміливішими.

Для мене була незвична форма школи, і те, що вона ділиться на старшу й молодшу. Мене трішки налякало те, що доведеться ходити по класах, адже в іншій школі такого не було. Першою моєю думкою було те, що я загублюсь у перший день навчання. Але такого не сталося.

Після того, як я здала іспити, ми з мамою пішли до нового класу ще до початку навчального року. Мене зарахували до 7-Б. Наталія Юріївна, керівник нашого класу, зустріла мене з посмішкою. Мені сподобалось спілкуватися з нею. Під час розмови дізналася деякі особливості мого нового колективу.

Я трохи хвилювалась перед зустріччю з новими однокласниками. Коли я зайшла до кабінету, мене зустріли з посмішкою. Деякі дівчата відразу підійшли знайомитися. І в перший день навчання вони супроводжували мене всюди. З новими однокласниками було легко спілкуватися, і я відразу відчула те, що стала частинкою 7-Б. Вони із запалом розповідали про себе, і після першої перерви я вже знала про новий клас більше, ніж можливо було дізнатись за тиждень навчання.

Мені сподобались дружні стосунки вчителів та учнів. Учителі радісно зустрічали своїх підопічних і питали про те, як провели вони канікули. Кожен учитель із посмішкою мене привітав.

Мені подобається навчатися в цій школі. Я вдячна Наталії Юріївні за те, що вона допомогла мені адаптуватися. У цьому також мені посприяли мої подруги та й узагалі весь 7-Б. І я вже можу сміливо сказати, що тепер являюсь повноцінною частиною гімназії №315!

Олександра Юрченко

нет фото нужны фото школы

Захоплення, таланти та перемоги 7-В

Кожна людина має якісь уподобання, про щось мріє, до чогось прагне, хоче проявити себе в якійсь справі, яка їй дуже подобається – це і є захоплення людини. Виникає запитання, коли ж вони з'являються? Психологи стверджують, що тоді, коли дитина починає гратися й усвідомлювати, що їй подобається, а що ні...

Мудрий Томас Едісон

Свої захоплення діти часто стараються втілити в грі. Можна побачити, як вони граються у школу, лікарню, продавців, водіїв. У народі кажуть: «У що ти граєшся, тим ти і будеш». Тобто ваші захоплення, що з'явилися в дитинстві, можуть стати справою всього життя, навіть перерости в майбутню професію.

У 19 ст. жив незвичайний чоловік, якого звали Томас Едісон. Він любив щось вигадувати, аби полегшити собі життя, тому вважався великим винахідником. Одного разу він змайстрував нову хвіртку, але вона важко відчинялася. Друзі запитали його, чому він, великий винахідник, не полагодить її? Відповідь приголомшила всіх: «Моя хвіртка – це і є великий винахід. Вона з'єднана з насосом у колодязі, і кожен, хто через неї проходить і її відчиняє, накачує мені 20 літрів води».

Такі різні, неймовірні, дивовижні

Учні 7-В класу теж мають свої захоплення й ось що говорять про них.

Ніка Кравчинська зауважила: «Мої захоплення – це малювання, музика, танці, кулінарія. І цей перелік можна продовжувати, бо все, що можна зробити власними руками, та те, що вимагає творчості, для мене цікаво. Є велике бажання досконало вивчити іноземні мови: англійську, французьку, китайську – щоб мати можливість у майбутньому подорожувати світом».

А Ліза Якименко вже 7 років займається балетом. Це найулюбленіше її заняття й хобі. «Танець – це можливість показати, про що ти думаєш за допомогою тіла!», – говорить учениця, яка з року в рік перемагає в районному та міському мовно-літературному конкурсі ім. Тараса Шевченка та посідає призові місця.

«Я граю на гітарі та постійно слухаю музику. Мрію стати sound designer», – ділиться Валентин Усенко.

«Я змалечку займаюся танцями. Думаю, що знайшла справу свого життя», – розповідає Влада Люлька.

«Зараз мені 13. Раніше я професійно займався бальними танцями у клубі «Фантазія», здобув чимало перших місць на Всеукраїнських конкурсах. Але я дорослішаю, мої вподобання змінюються. Зараз займаюсь футболом та люблю кататися на самокаті, велосипеді, скейті», – продовжує Ярослав Копилов.

Юлія Корейба розкрила себе з дивовижного боку: «У мене є багато хобі. Наприклад, люблю читати англійською, займатися вокалом. Але найчастіше роблю різні речі своїми руками, своєрідний handmade. У мене є багато виробів з

орігами та в'язаних речей, які потребують кропіткої роботи. Займаючись улюбленою справою, отримую позитивну енергію, мій настрій покращується. А ще пишу оповідання».

«А я захоплююся грою на фортепіано. Навіть здобула декілька перемог у Всеукраїнських музичних конкурсах ім. Олени Вериківської (інститут Глієра) та «Обрії класики». Завдання були не дуже важкі, але хвилювань – більше. У школі мені подобаються природничі предмети, я навіть посіла 1 місце на районній олімпіаді з хімії. Збираю колекцію кристалів. Люблю кроликів», – пише Маша Молебна.

Непосидючий Олег Лантвойт любить бігати під час перерв і голосно слухати музику. Та справжнє його захоплення – це Капоейро. Саме Олег перший в Україні серед дітей отримав дорослий пояс, а в 2017-2018 рр. виборов срібло на Всеукраїнських змаганнях, брав участь у Міжнародних змаганнях в Іспанії.

«Моє захоплення – це, насамперед, вивчення англійської мови у школі під час додаткових занять і навіть у комп'ютерних іграх», – розкриває свої таємниці Кирил Верпахівський.

Катерина Кузьменко так розмірковує про своє життя: «Вважаю себе творчою людиною. Захоплені у мене достатньо: обожнюю театр і відвідую гурток акторського мистецтва. Там навчаюся бути більш відкритою до людей і вільно мислити. Також не уявляю своє життя без музики. Гра на фортепіано дає духовну насолоду й можна грати улюблені пісні. Завдяки урокам праці й гуртку м'якої іграшки можна створити подарунок для друзів чи рідних. Але найулюбленіша справа – це писати оповідання про школу».

Наша гімназія, у якій щодня трапляються смішні та цікаві випадки, є джерелом для ідей. Мої персонажі – це звичайні учні, дуже різні: відмінники і двієчники, чесні і не дуже, теоретики і практики. Вони всі щодня зустрічаються, спілкуються, вчаться, бо саме школа об'єднала їх».

Захоплення, що вартують найдорожчого

Усі учні нашого класу мають захоплення й досягнення в різних галузях. Олексій Паньків і Костя Куць займаються футболом, Влад Криворот – тенісом, Арсен Скринник – баскетболіст, Вова Кириловський – боксер, Кирил Дяченко захоплюється карате, Андрій Саурін робить всілякі трюки на скейті і дуже любить подорожувати, а Лут Артем полюбляє міні-ігри на Unity та будує цілі міста з LEGO.

Ніка Сербин багато читає, Даня Хобта, Ліза Куцаєва і Соня Яновська чудово малюють, Катя Дворак захоплюється фотографією, Софія Михальчук займається вокалом, Олеся Студьонова і Маргарита Свистун люблять танці.

Марія Тесленко не тільки танцює сама, а ще й створює хореографічні постановки для 7-В. Даша Драч і Юліанна Пашкова захоплюються театральним мистецтвом. А Софія Голубиця мріє бути дизайнером одягу.

Аделіна Костюк любить співати, а її брат Даня вирощує різні рослини і має вдома черепаху, хом'яків та ящірку. Соня Голубцова постійно виграє шахматні турніри, Максим Супрун і Саша Барабанов складають комп'ютерні програми, а Поліна Кочешева захоплюється комп'ютерною графікою й навіть здобула перемогу на районній олімпіаді.

Мрійте, творіть!

Ось такі вони всі різні, але ні в якому разі не байдужі до того, що їх оточує.

Людина на землі не може просто існувати, вона повинна мріяти, робити щось для того, аби її бажання здійснювалися. Лише той, хто прагне чогось, неодмінно цього досягне. Я переконана, що всі учні 7-В мають мрії і знають, що треба робити для їх досягнення.

Отож і вам бажаємо нових захоплень, які наповнять ваше життя насиченим яскравими враженнями.

*Олена Анатоліївна Гребенщикова,
класний керівник та учні 7-В класу*

Нет фото

Як проводять дозвілля учні 7-Г...

Спорт, що міцнить тіло

По-перше, це, звісно, спорт. Після школи учні приділяють спорту немало часу. Футбол, бейсбол, баскетбол, великий, настільний теніс, танці, гімнастика, акробатика, регбі, бокс, плавання та інше – це все, безумовно, корисно для здоров'я. Танці (для дівчат) розвивають елегантність у рухах та пластику. Плавання допомагає виробити витривалість, силу м'язів та зміцнити серцево-судинну систему. Великий теніс допомагає підтримувати тіло у високому енергетичному тонусі.

Футбол збільшує загальну витривалість. Він підвищує тонус м'язів і допомагає знизити кількість жирової тканини. Баскетбол корисний для розвитку концентрації уваги і водночас вчить працювати в команді.

Отже, заняття спортом дуже корисні. Особливо, коли більшу частину дня проводиш, сидячи за партою.

Неймовірний шифр книжок

По-друге – читання книжок. Звісно, це зараз не дуже й популярно. Але учні 7-Г вважають інакше. Наш клас переконаний, що читати книги завжди буде в моді. Відчуття після прочитаної книги ні з чим не порівняєш та не замінити. Коли ти разом із героями книги, сторінкою за сторінкою, проходиш через усі випробування їхнього життя. Це прекрасний спосіб відпочити та отримати від читання задоволення й користь.

Побачити світ з іншого боку

По-третє, це перегляд фільмів. Але не лише українською, а також іноземними мовами. Це допомагає нам дізнатися більше слів, навчитися розуміти вимову іноземців й відпочити. Детективні фільми навчають нас мислити по-інакшому. Драми навчають співчувати. Від комедій ми посміємося на повну. А після фільмів жахів більше нічого вже не будемо боятися. Тобто це один з найкращих способів відпочити на дозвіллі, покращити знання з іноземних мов та відчутти різноманітність відчуттів.

Відкриття та пригоди в реальному часі

Але найбільше згуртовує учнів нашого класу спільне дозвілля. Поїздки до нових міст України, екскурсії до цікавих закладів чудового Києва.

За поточний рік учні класу відвідали м.Рівне на Волині, нас зачарували своєю величчю Тараканівський форт та Палац магнатів Любомирських. Музей Бурштину став перлиною цієї поїздки – шматочки сонця, перетворені руками українських майстрів на шедеври мистецтва. Красою, створеною магією найвидатнішого у світі архітектора – природи, романтикою та спокоєм огорнув нас Тунель кохання.

Екскурсія до Межигір'я ще більше зміцнила нашу громадянську позицію, а також у котрий раз довела, який художньо обдарований український народ. Цікаві відкриття та можливість випробувати власними руками відомі з шкільної науки закони допомогли нам інтерактивні експонати Музею популярної науки і техніки «Експериментаніум». Доторкнутися до блискучої, але крихкої казки дала можливість екскурсія до фабрики та Музею новорічних іграшок. Ці часточки новорічного свята показали, як вони з'являються та якими їх бачили люди в різні часи і в різних країнах.

Отже, на дозвіллі учні можуть займатися спортом, читати книжки або дивитися фільми. А можуть разом досліджувати рідний край, свою Україну і цілий світ. Ми поділилися своїм досвідом, а вирішувати, як проводити власне дозвілля – все ж Вам.

Катерина Плющ, учениця 7-Г класу

Протягом шкільного дня гімназисти мають дуже багато справ: отримати гарні оцінки, вивчити уроки, допомогти батькам, сходити на додаткові заняття та інше. Але як при такій кількості обов'язків провести відпочинок з користю для себе? Ми спробуємо знайти для цього рішення!

ЧИРЛИДИНГ

Привет. Меня зовут Катя и мое увлечение – это чирлидинг!!! Мне очень нравится заниматься чирлидингом. Это сложный вид спорта, но в тоже время очень красивый. Было сложно: были слезы, боль, порой хотелось все бросить, но спасибо моим тренерам за то, что поверили в меня, что научили не сдаваться, идти только вперед, дали возможность ощутить вкус победы. Моя мечта сбылась.

А сейчас немного о чирлидинге. Чирлидинг (распространено написание чирлидинг, отступающее от правил англо-русской практической транскрипции: англ. cheerleading, от sneer – одобрительное, – призывное восклицание и lead [lid] – вести, управлять) – вид спорта, сочетающий элементы шоу и зрелищных видов спорта (танцы, гимнастика, акробатика).

Чирлидинг зародился в США в 1870-е годы и приобрел наиболее широкое распространение к середине XX века. примерный перевод названия: лидеры группы поддержки.

Чирлидинг можно разделить на два основных направления:

1. соревнования команд по программам, подготовленным по специальным правилам;
2. работа со спортивными командами, клубами, федерациями для выполнения следующих задач:
 - привлечение зрителей (болельщиков) на стадионы и в спортивные залы;
 - с целью популяризации физической культуры и спорта здорового образа жизни;
 - создание благоприятного социально-психологического климата на стадионе;
 - уменьшения агрессивного настроения болельщиков-фанатов;
 - поддержка спортивных команд, участвующих в матче;

Чирлидинг в Украине существует с конца 1990-х годов. 24 октября 2004 года зарегистрирована национальная всеукраинская федерация чирлидинга (в написании на официальном сайте — «чирлиденга». Был присвоен статус вида спорта, официально признанного в Украине. с 2005 года ежегодно проводятся всеукраинский чемпионат и кубок Украины по чирлидингу.

Для меня чирлидинг – это моя жизнь, где есть небольшие победы. В 2017 году на Чемпионате Азии чирлидингов я заняла III место. В 2018 чемпионат Украины – II место. 2018 Кубок Украины – I место. Чемпионат Европы в Италии – I место. Продолжение следует...

Катя Раева, ученица 8-Г класса

Нет фото

Міс та Містер

День народ

Норвегія враженням перемоги. Ми- найщасливіша команда в світі!

Ксенія Б

«Міс та Містер»:

як це було

Немає кращого приводу відволіктись від підготовки до ЗНО, як підготуватися до конкурсу «Міс та Містер»! Вибір пари, обговорення концепції виступу, репетиції та фотосесія – усе це є неабияким випробуванням для всього класу...

Приготування до всього цього дійства є чудовим приводом згуртуватися, стати одним цілим, діяти як єдиний організм. Напередодні виступу всі хвилювалися. Почуття просто зашкалювали. Під час виступу ми отримували неабияке задоволення від тих емоцій, які вирували в залі.

Із власного досвіду – радимо всім майбутнім учасникам впевнено крокувати до перемоги. Навіть якщо переможцем оберуть не вас, незабутні враження вам будуть гарантовані!

Учні 11-Б класу

А чи знаєте ви, що таке бограч?
 Це гуляш, виготовлений із м'яса, солодкого перцю, меленої паприки,
 помідорів, картоплі, моркви та спецій. Страва угорської кухні. А ось нам
 навіть не довелося їхати до Угорщини, щоб скуштувати цю смакоту!

Коли я приїхала до Запоріжжя, мені було дев'ять років. І звичайно Гостинний «Мисливський двір»

Петро Тарасович, батько нашого Павла, провів справжній майстер-клас із приготування цієї страви, створивши перед цим такі умови, щоб увесь клас мав бажання взяти участь у цьому заході.

Для початку потрібно було обрати правильне місце. Наш вибір зупинився на комплексі «Мисливський двір». Це чудове місце для відпочинку знаходиться в Парку партизанської слави, що на лівобережній частині Києва. Комплекс розмістився серед соснового лісу, ніби потопаючи в ньому. Тому всі, хто відвідує це місце, мають змогу вдихнути повними легенями цілюще повітря й заспокоїти всі куточки своєї душі.

Незабутня прогулянка лісом

Того прохолодного осіннього дня, як тільки сонце почало опускати свої промені до землі, ми почали збиратися на пікнік. Наш класний керівник, Наталія Іванівна Ситник, домовилася з усіма зустрітися вже в парку.

Насамперед, діставшись до місця призначення, батьки почали готувати страви, а діти пішли до лісу. Ми повільно йшли один за одним, ухиляючись від лап колючих сосен. Побачивши білок, пригостили їх горішками, які перед цим поклали до кишень.

Пізніше хтось запропонував пограти у фрізбі. Дивлячись на те, що цього року наш клас був новим, і ми добре не знали один одного, це була неймовірна ідея. Дорослі й діти, ставши в коло, кидали літаючу тарілку, жартуючи при цьому і сміючись.

Ми швидко зголодніли й вирішили подивитися, що ж смачненького вже приготували. Куштуючи страви, переконалися в тому, що в наших батьків «золоті руки».

Дружба і випробування

Парк партизанської слави також відомий своєю мотузковою смугою перешкод. Це було справжньою родзинкою того дня. Канатний атракціон передбачає кілька рівнів складності, тому кожен може випробувати свої фізичні можливості.

Через те, що погода погіршилася, не всі мали бажання спробувати. Але ті, хто наважився, точно не жалкували про це. Ми подолали хитний міст, піднялися мотузкою драбиною, спустилися з тарзанки. Навіть у дорослих іноді тремтіли коліна. Але це ніщо в порівнянні з тими емоціями, які ми отримали.

Того дня народилася наша нова дружна родина 10-А!!!

Аеліта Абдрахманова,
 учениця 10-А класу

33

Канікули в Парижі

English text

Париж – одне з найкрасивіших міст у світі, заповнене архітектурою, мистецтвом. Мільйони людей із різних куточків світу мріють відвідати це місто, тисячі туристів і мандрівників прибувають сюди щодня. Усі добре знають такі назви, як Нотр-Дам де Парі, Лувр, Ейфелева вежа та інші відомі туристичні маршрути Франції. І я хочу поділитись своїми враженнями

Париж зустрів нас яскравим сяйвом нічних вулиць і, дивлячись на цю красу, я намагалась уявити, що цікавого побачу завтра. Уже вранці нас із друзями відвезли до Лувру. Це дивовижне місце, в якому знаходяться витвори мистецтва найвідоміших авторів, таких як Леонардо да Вінчі, Рембрандт, Тиціан.

Ще мені запам'ятався Версаль – резиденція французьких королів, починаючи від часів правління Людовіка XIV аж до початку Французької революції 1789 р. Палац в стилі бароко виглядає велично, його золоті кімнати з розписними стелями заворожують.

Окрім Лувру та Версалью, за декілька днів ми оглянули вежу Ейфеля, Собор Паризької Богоматері. Але найбільше мені та моїм друзям сподобався Диснейленд.

Величезний парк атракціонів, де навіть дорослі почувають себе дітьми. Він схожий на казкову країну, в якій живуть герої різних мультфільмів та казок. Саме в той час відзначали Хелловін, відвідувачі Диснейленду перевдягались у різних персонажів, що додавало святкового настрою.

Цілий день ми катались на різних атракціонах та відвідували печери піратів, нам було цікаво, іноді лячно, але дуже весело!

Завершенням гарного дня стала яскрава вистава з феєрверками, лазерами та музикою. Ми про-

вели в Парижі шість чудових днів, дізнались багато цікавого та побачили безліч нового.

Мені дуже сподобались ці канікули і те, що я провела їх зі своїми друзями. Раджу всім відвідати Париж хоч раз у житті!

Анастасія Харченко,
учениця 9-В класу

Джамборі 2017

Слово «Jamboree» запозичено в північно-американських індіанців і в перекладі означає «збори всіх племен». Так сьогодні називають великі зльоти скаутів, які відбуваються раз у чотири роки (за винятком воєнних років). Збори проходять у різних країнах світу, де існує скаутський рух. У них беруть участь скаути з усього світу віком 14-17 років.

Крім Всесвітніх, існують також національні та регіональні скаутські зльоти. Відомо, що в Шотландії дуже розвинений скаутський рух. І саме до цієї країни взяти участь у таких зльотах запрошують хлопців із нашої гімназії. Відбір відбувається на конкурсній основі серед охочих з восьмого по одинадцятий класи.

Я теж брав участь у цьому конкурсі і пройшов відбір. А крім мене, ще шестеро чнів з різних класів отримали можливість побувати у Джамборі.

Підготовка до табору почалася заздалегідь. Наші куратори склали розклад підготовчих зборів. На цих зборах ми вчилися в'язати вузли, ставити намети, готувати їжу й організовувати табір у лісі, а також співати завзяті та енергійні українські пісні. Думаю ми стали справжніми «лісовими розвідниками», адже саме так перекладається з англійської слово Scout.

Нарешті 27 липня – день відльоту. Нашу групу видно здалеку. Усі хлопці у футболках жовтого кольору, на шиї блакитні краватки з орнаментом української вишивки. До речі, краватка – це обов'язковий атрибут скаута. Це елемент, який відрізняє кожну скаутську групу. Адже вони різні за кольором і малюнком у залежності від країни.

10 незабутніх днів ми провели у Джамборі, який розташований біля селища Аухгілан, що недалеко від Глазго. У кожному таборі є місце пригодам, мріям, змаганням, новим знанням і новим знайомствам, але тут усе відчувається набагато разів сильніше. Джамбір – велике наметове містечко,

яке живе за своїми законами, де кожна хвилину відбувається безліч подій.

Спочатку було урочисте відкриття. І потім весь час у таборі з нами працював веселий аніматор Лайтнінг Ліі («блискавка Ліі»). Ми брали участь у лазерних боях, стрільбі з лука, метанні сокир тощо. На території Джамборі були бої фарбами, пінна вечірка, дискотека в басейні та ін. А ще незабутніми були виїзні активіти: рафтинг, каякінг на озері Лох-Ломонд, хайкінг на гору Бен-Ломонд та курс молодого бійця (це взагалі було наче на знімальному майданчику американського бойовика).

Також у нас були поїздки до Единбурга на французький фестиваль вуличних артистів та в невеличке місто Глазго, де ми відвідали музей транспорту Riverside, місцевий басейн, сувенірні лавки, бачили відомий університет Глазго, зустрічались з друзями з кемпа.

У Джамборі обов'язковим є інтернаціональний день. Це день, коли всі готують національні страви, роздають запрошення і чекають друзів. Ми підготувались ретельно. Гостей у нас було найбільше. Пригощали всіх борщем, салом та картопляниками, спілкувалися й обмінювалися сувенірами.

У такому таборі, за невеликий проміжок часу, знаходиш багато друзів та однодумців, розумієш, як важлива дружба та обмін життєвим досвідом між людьми з різних країн. За цей час здається, наче ти об'їхав увесь світ. На сьогодні Джамборі набуває особливого значення. Адже це велике зібрання молоді, яка мріє про дружбу й мир між усіма країнами світу.

Я дякую своїй гімназії за чудову можливість стати учасником такої цікавої пригоди, за незабутні відчуття і враження, які залишаться в мене на все життя...

*Дмитро Кирилов, учень 10-Б класу
Редактор мама Ірина Кирилова*

Подорож до Шотландії

Напередодні цього навчального року відбулася поїздка в Шотландію за програмою обміну нашої гімназії та організації Ukrainian Scottish Experience. У команді із восьми осіб п'ятеро було з нашого 11-А класу, тому можна з упевненістю сказати, що «тісто», з якого була «виліплена» наша команда, як мінімум на 5/8 складалося із «борошна» якості класу А.

Неймовірна природа, милі «аборигени»

Насамперед дуже круто, що така можливість узагалі була, і за це особисто вдячний усій команді працівників гімназії. Міжнародними зв'язками не кожна школа може похвалитися, а в нашому випадку прикладів вже багато.

Поїздку в Каледонію, як називають її декотрі із мешканців, важко забути повністю, навіть якби хотів. Причин тому кілька, але вони не є негативними.

Перше – це сама природа. Вона дійсно є незайманою. Населення Шотландії не сягає великої кількості, однак це не є основною причиною чистоти всюди. Просто кожен – і тут важливе саме це слово – прибирає не тільки за собою, але й за усіма іншими, бо тут важливо не те, хто кинув, а те, що це твій дім, і відповідальний за нього саме ти, а не хтось інший.

Друге – це люди. На щастя, нагоди порозмовляти з «аборигенами» було дуже багато, і спогади про цікаві бесіди на найрізноманітніші теми ще довго бентежитимуть пам'ять. Що їх вирізняє – вони є справжніми, самими собою, і цього в них не відбереш. Саме тому кожен з них – окрема й оригінальна книга, яку не нашкодило б нам перейняти.

Наші черевики не сумували...

І останнє в цьому, але не в загальному переліку – це самі пригоди, а їхня відносна густина на день божий була геть немалою. Наші черевики топтали вершини шотландських гір (на найвищі нас вести побоялися – гори ж у них як-не-як закінчитись можуть!), а саме

«Для мене ця поїздка стала пізнанням та осмисленням автентичної шотландської культури життя. Спілкуючись з людьми, я намагався розповісти про те, що нам рідне та таке дороге, про нашу неповторну культуру, волелюбність та мальовничу країну.

Ця подорож удосконалила мої лідерські якості та докорінно змінила мої погляди на деякі сфери нашого життя. Подібний досвід надихає змінювати нашу країну на краще не загальноновідомими гаслами чи підтримкою певних соціально-активних осіб, а власними діями, які слід робити тут і зараз, не чекаючи, поки хтось допоможе тобі встати з дивану».

Максим Слободяник, 11-а клас

ФОТО НЕТ

гору Бен-Ломонд, що височіє над озером з не менш оригінальною назвою Лох-Ломонд («Бен» – гора, «Лох» – озеро старокаледонською), в якому наша доблесна ватага мила ті ж черевики і плавала на каяках (з гордістю запевню вас, шановні читачі, що під час експлуатації вищезгаданих жоден не був потоплений. На честь цього – тричі «Слава!»).

Ми ляпалися в шотландській грязюці у межах програми Scottish Assault Courses (ет, не тегається!) і горлали «Марш Звитяги» під спів гітари в оточенні повідкривавших роти (від естетичного задоволення!) шотландців, здіймали український прапор на найвищій на таборі брамі (можливо навіть трохи перестаралися з її габаритами) та займалися рафтингом в одному з міст (ні, це не оксимирон – то в прямому значенні).

Легідна українізація чудеса творить

Не можна забути і про те, як ми відгодовували місцевих мешканців дерунами та борщем (а то ж вони ще навіть вареників не куштували!) і розповідали їм про Україну (нам вони обіцяли, що на Різдво будуть колядувати, а 9 березня вголос «Кобзаря» читати. Легідна українізація чудеса творить!).

А якщо без жартів, то відкривати для себе цілий шотландський світ було щирим задоволенням. Каледоніє, ми повернемось!

Богдан Гультай, 11-А клас

«Враження від поїздки дивовижні. Разом із нами були групи із Шотландії, Англії, Ірландії, Індонезії. Зрозуміло, що ми спілкувалися, товаришували. Кожна з команд влаштовувала свій національний прийом, лунала музика, пісні, велися розмови про країну і, звичайно, пригощали національними стравами.

Першими запросили на гостину господарі, шотландці. Цікаво й весело було, смакували хаггісом (телячим тельбухом, який зварений з вівсяним борошном і приправлений цибулею та перцем) і солодким пудингом.

А ось і наш час настав. До нього ми готувалися ще вдома. Нас про це попередили. З собою ми взяли запашне українське сало, цибулю і червоненькі буряки та мамині або бабусині рецепти українського борщу. А чим же ще пригощати? Зранку ми готувалися до зустрічі гостей і варили борщ, смажили картопляні деруни.

У нашій команді всі хлопці, звичайно мало хто готував удома, але, правди ніде діти, борщ видався на славу. Кожен хотів за своїм рецептом готувати, а вийшло, що використали і врахували особливості всіх рецептів – і це був шедевр, кулінарна бомба! Шотландці, англійці – всі їли із задоволенням, а от сало не сильно сподобалося, ну приблизно так, як нам їхній хаггіс».

Гарячі емоції 9-В у крижаній Норвегії

9-4

День народження гімназії – це завжди подія і привід виявити толерантність у фестивалі «Діалог держав: партнерство в освіті». Холодна Норвегія дала нам змогу відчувати дико-гарячу силу вікінгів на тлі північного сьйва; запальні танці під стримані звуки лактлейка; сумну, а іноді трагічну історію нації серед поетичних фіордів.

Норвегія вражала нас міцним характером, загартованим льодом півночі!

За допомогою невтомної Тетяни Василівни ми вивчали традиції народу (до речі, деякі з них схожі на українські), імпортували їх на сцену й завзято тренувалися до виступу у свій вільний час.

Почесно було відкривати фестиваль і цікаво представляти державу, багату на історію, події, звичаї, гумор у рамках регламенту. На сцені наша команда нагадувала справжній годинниковий механізм, кожен досконало знав свою роль і відчував підтримку один одного.

Нестриманий вибух емоцій пролунав з оголошенням перемоги. Ми- найщасливіша команда в світі!

**ФОТО НЕТ,
те, что есть,
ставитъ
нельзя**

Ксенія Бутенко, учениця 9-В класу

Завітайте «до Одеси» з 11-А !

Час дуже швидко плине. Тільки ми звиклися з тим, що перейшли до 11 класу, як почали готуватися до щорічного конкурсу «Міс і Містер» з приводу Дня народження нашої улюбленої гімназії. Це надзвичайна подія, де кожна пара учасників готується та неймовірно прагне перемоги. А розпочалося все з невеликого голосування в класі...

Зусилля для спільної перемоги

Весь наш 11-А одногolosно обрав пару класу – Наталію та Богдана. Ми були впевнені, що саме вони зможуть гідно представити наш колектив.

У минулому році ми посіли друге місце в цьому конкурсі, тому тепер готові були працювати на всі 100%. Адже останній рік у школі має принести найкращі спогади та перемогу. Наш класний керівник, Лариса Миколаївна, завжди з усією душею підтримувала всі наші незвичайні ідеї та починання.

Ми отримали тему Південної України, яка давала надзвичайний простір для фантазії. Розпочалася клопітка підготовка домашнього завдання, танцю, імпровізації. На все ми витрачали дуже багато часу та втомлювалися як фізично, так і емоційно. Але з кожної репетиції приходили задоволені, бо знали, що всі ці зусилля докладаються для спільної перемоги.

Легкий сюжет – нелегкі репетиції

Найбільше в темі сподобалося те, що виступ вимагає наявності гумору. А добрі жарти – це запорука вдалого настрою глядачів. Кожен, хто бажав узяти участь, отримав свою роль, тому репетиції були наповнені гарним настроєм та деякою імпровізацією, яку іноді експромтом додавали до сценарію.

Наша пара – Богдан та Наталія – хотіли здобути перемогу та докладали для цього величезних зусиль, а клас намагався підтримувати їх у всьому. Під час деяких труднощів ми були ніби однією родиною, допомагали один одному та завжди підставляли плече підтримки, щиро раділи успіхам та співчували невдачам.

Домашнє завдання було засноване на легкому сюжеті, спочатку нам було складно весь час утримувати діалог та не сміятися із власних жартів, які були частиною програми. Та завдяки наполегливості й креативності нашого керівника – Брусиловської Ірини Вікторівни, ми з легкістю впоралися з цим завданням.

Але найулюбленішою частиною виступу став танець. За такий короткий час наші Міс та Містер спроміглися поставити приголомшливий виступ з неймовірними рухами та підтримками.

Феєричний виступ, овації залу

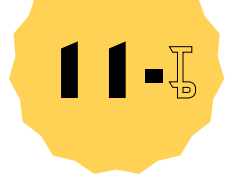
Настав день виступу. Зранку усіх охопив мандраж. Ми були впевнені, що все вийде, але було страшно. І ось – хвилююча мить, куліси відкрились і світло прожекторів осяяло сцену. І хвилювання відразу ж зникли, залишилася лише жага до перемоги та величезне натхнення.

Ми ще не встигли зрозуміти, що відбувається, як вже був час оголошувати результати. У залі неймовірна напруга та тиша... І тут: 11А – «Пара Глядацьких Симпатій». Це найкрутіше, що могло бути, адже ми сподобались саме глядачам, а це – найважливіше!

А ще під час підготовки до цього конкурсу ми стали справжнім дружним класом й отримали безліч феєричних емоцій, які ще довго нагадуватимуть нам про останній рік у школі.

Учні 11-А класу

Фото нет

Хто виграв головний конкурс – ТОЇ 11-В

Нашій гімназії виповнилося 23 роки. Відбувся традиційний конкурс для 10-11 класів, «Міс та Містер». Чесно кажучи, я дуже хотіла представляти наш клас цього року – але навіть подумати не могла, що мене дійсно оберуть, що в мене повірять, і що ми зможемо перемогти в цьому змаганні вдруге! Власне, варто сказати, що жодного разу, за шість останніх років, наш «В» клас не здобув місця нижчого, ніж перше на День народження гімназії. Цей рік не став винятком...

Міс класу – в країні вічних репетицій

Коли ти починаєш репетирувати, здається, що тобі під силу все: сценарій чудовий, усі стараються як ніколи, теорія вчиться легко. За тиждень до виступу раптом з'являються усілякі проблеми, які ти намагаєшся вирішити одночасно. За декілька днів тебе трусить зранку й до вечора, а в голові пролітають дати, назви, уривки сценарію й танцювальні рухи, а ще весь реквізит, який потрібно не забути.

Сам виступ пролітає швидко: п'ять хвилин танцю, п'ятнадцять домашнього завдання, декілька «усних» конкурсів з імпровізацією – і вузол у грудях потихеньку розв'язується. Очікуєш результатів, розумієш, що вже зробив все від тебе залежне, але хвилювання зовсім не покидає до кінця. Ти зі сцени бачиш напружені обличчя однокласників, їхнє захоплення та радість, коли нарешті оголошують переможця.

Корона, яка не давить

Дуже дивне відчуття: стояти з короною на голові й повільно усвідомлювати, що все закінчилося. Ми вкотре це зробили. Тебе з усіх сторін обнімають, хтось плаче, хтось сміється. А ти розумієш, що це – один із найкращих моментів твого життя.

Хочеться подякувати всім тим, без кого цієї перемоги ніколи б не було: моїм чудовим однокласникам, усім батькам, вчителям, родичам. Окрема вдячність «Містеру Нікіті», який став для мене найкращим, і нашій суперовій «класній мамі» Аллі Анатоліївні!

Величезне хвилювання, тижні підготовки, репетицій, вивчення цікавинок про Полтавщину (яка була нашою темою) і такий швидкий, але драйвовий виступ, коли ти на сцені забуваєш про все і просто живеш – усе змішалось в шалену радість і гордість за свій клас! Спасибі всім, хто підтримував і вірив у нас!

Ольга Гунява, учениця 11-В класу

День Миру

Ми обираємо квест!

Зокрема, на наше запрошення відгукнулося п'ять шкіл Києва – гімназія «Діалог», спеціалізовані школи №82 та №165, Гімназія міжнародних відносин №323 та Слов'янська гімназія. Усі вони – школи ПАШ ЮНЕСКО, тож однозначно мають певний досвід участі в таких навчально-виховних заходах.

Проте цього разу ми обрали більш сучасний формат – а саме квест. І навіть самі не очікували, що це рішення буде таким вдалим! І ось у чому секрет: наш квест мав не тільки пізнавальну, а ще й розважальну складову. Він просто не міг не сподобатися!

Скрізь панує японський колорит

Розсудіть самі: уже на початку свята учасників запросили до урочисто прикрашеної зали, де під приємну японську музику пригостили смаколиками (щоб набратися сил перед змаганням). До речі, окрім Дня Миру у стінах нашої гімназії активно відзначається рік Японії в Україні. Тож японський колорит панує скрізь – у класах «квітне» сакура, з плакатів «линуть» у небо паперові журавлики, класні дошки прикрашають оригами...

У вступному слові наші гімназисти ознайомили присутніх з особливостями японської культури, її місцем у міжнародній політиці та важливості Японії як стратегічного партнера України.

П'ять різних «станцій»

Відправною точкою у квесті є здобуття доступу до кожної станції – для цього треба отримати від ведучих загадку, розгадкою якої і є назва наступної станції.

А загадки ж, звичайно, були не прості, одним словом: японські!

Ось для прикладу деякі з них: «Пов'язавши на голову білий рушник, повзе по даху»; «Ходять навколо будинку та дзвіночками брязкають»; «Завжди обіймається»; «На гірській дорозі розкидані рукавички»... Нашим учасникам було хоч і нелегко, проте цікаво знайти серед багатьох варіантів правильні відповіді. Правду кажучи, допомогли малюнки-підказки на цих локаціях. Отже, кмітливі й особливо уважні учні досить швидко знайшли серед представлених варіантів відгадки, а саме – краплі дощу, дим, постіль, кленове листя тощо.

7 хвилин на непрості завдання

А на станціях уже зачекалися ведучі – учні та вчителі нашої гімназії, які дуже старалися зацікавити гостей різноманітними завданнями. Так, на локації «Краплі дощу» учасники квесту мали скласти з окремих слів прислів'я про мир.

Для прикладу: «Мир – це не все, але без миру все – ніщо»; «Худий мир краще доброї війни»... І хоча на виконання завдань було виділено всього 7 хвилин, уже досить скоро на партах із купи наданих слів з'являлися необхідні повчальні вислови. Т.В.Терещенко (кураторка цієї станції) була приємно вражена кмітливостю і швидкістю деяких команд.

Англійська мова всіх дивує

Ще одне мовне завдання було на станції «Постіль». Цього разу треба було заповнити пропуски в крилатих висловах про мир, підібравши антоніми до виділених

21 вересня увесь світ відзначає дуже важливу дату – День Миру.

слів. Складність полягала в тому, що увесь матеріал написано мовою міжнародного спілкування – тобто англійською!

Тож І.О.Слободяник (відповідальна за цю станцію) мала змогу не просто поспілкуватися з учнями, а ще й опрацювати з ними певний лексичний матеріал, починаючи з простих пар антонімів типу "happy – unhappy", "best – worst" і закінчуючи більш витонченими: "calm-storm", "expensive – priceless" і т.д. Сподіваємось, що користь цього завдання особливо відзначили не тільки учні, а й учителі англійської мови.

Ось і географія бали додає

Для любителів «складанок» наступна станція «Олівець» стала справжнім подарунком, адже дітям слід було буквально скласти із пазлів зображення континентів нашої планети!

О.Ю.Пономарьова (авторка даної локації) отримала безліч позитивних емоцій, споглядаючи за метушливими, але наполегливими хлопцями та дівчатами, їхнім щирим запалом і радістю

від вдало виконаної роботи. Кожен із них отримав змогу не тільки практично застосувати свої знання з географії, а ще й з посмішкою на обличчі згадав свої дитячі розваги.

Калейдоскоп влучних цитат

Як пізніше зізналися наші гості, одним із найскладніших завдань нашого квесту була вікторина «Цитати відомих людей», яку провела Ю.М.Мазур на станції «Кленове листя». Учасникам було необхідно прочитати й перекласти з англійської вислови всесвітньо відомих гуманістів, більш того – відгадати їх авторів.

На екрані з'являлися портрети добре знамих письменників, політиків, філософів, діячів культури, таких як Махатма Ганді, Мати Тереза, Джон Леннон, Аристотель, Конфуцій та багато інших. Нашим юним друзям довелося докласти зусиль, щоб виокремити із цієї мозаїки правильні варіанти. Проте ми впевнені, що вищезгадані цитати та імена надовго закарбуються в їхній пам'яті!

Юлія Миколаївна Мазур, учитель англійської мови

ЛЕОН карате клуб –

У наш час багатьох батьків турбує питання: чим, а головне – як зацікавити своїх дітей у позашкільний час, щоб вони менше часу проводили за гаджетами чи в Інтернеті. Віртуальна реальність краде увагу та час дітей. Якщо Ви стали помічати, що Ваша дитина все частіше приділяє увагу монітору комп'ютера за іграми – завітайте з нею, наприклад, на тренування до спортивної секції.

Витривалість та стійкість

Дитина, яка захоплюється тренуваннями, витрачає менше часу на даремні заняття, такі як ігри на комп'ютері чи планшеті тощо. У неї з'являються нові друзі, однодумці, які зацікавлені тією ж справою, нові інтереси, прагнення. Внаслідок регулярних тренувань у дітей:

- розвивається дисциплінованість і характер;
- поліпшується пам'ять, посидючість, уважність до деталей;
- поліпшується постава, координація і відчуття рівноваги;
- зростає фізична витривалість і психологічна стійкість;
- формується впевненість у собі;
- з'являється коло справжніх друзів, зникають проблеми із спілкуванням.

У нашій гімназії діє секція карате під керівництвом майстра спорту міжнародного класу Олександра Єфремова.

Офіційний представник WKF

LEON karate club – член Української Федерації Карате, яка є офіційним представником Всесвітньої Федерації Карате (WKF), визнаної Міжнародним Олімпійським Комітетом.

Основний стиль карате-до, що вивчається в клубі, – Шотокан. Президент і головний тренер клубу Єфремов Олександр Павлович – майстер спорту міжнародного класу України, чорний пояс 3 дан, неодноразовий переможець національних та міжнародних змагань.

Заняття з карате розраховані для дітей від 4 років. І вже за віком та рівнем майстерності можна виділити такі рівні:

- карате для дошкільнят;
- початковий рівень;
- середній рівень;
- спортивна група.

Починаючи з перших кроків в дошкільній чи групі початкового рівня, з допомогою тренувань та дисципліни, вдосконалюючи свої здібності та знання, дитина «переходить» від одного рівня до іншого та з часом потрапляє до останньої (спортивної) групи.

Ця група регулярно бере участь в національних та міжнародних змаганнях, навчальних семінарах, спортивних таборах. Так, наприклад, учні гімназії 315, вихованці карате-клубу «ЛЕОН», мають значні

досягнення як в Україні, так і за її межами.

Досягнення Гімназії, якими пишаємось!

На турнірі Banzai International Cup 2017 (Берлін, Німеччина) взяли участь 238 клубів з 31 країн. Результат учнів 315 гімназії такий:

Дигідь Олександр – 1 місце куміте (12-13 років -53 кг);
Сулим Вадим – 1 місце куміте (10-11 років +43 кг),
Беляй Катерина – 3 місце ката (8-9 років);
Дяченко Кирил – 5 місце куміте (12-13 років -42 кг).

За результатами Чемпіонату Києва 15 спортсменів LEON karate club отримали спортивні розряди! 10 осіб – 2 юнацький розряд, 5 осіб – 3 юнацький розряд. Результат LEON karate club на Lviv Karate Open 2017 – 6 місце серед 36 клубів України, а саме: 4 золоті медалі; 4 срібні медалі; 5 бронзових медалей.

LEON karate club на Zwagel Open (серія А)

У цьому чемпіонаті брали участь 13 вихованців клубу і 8 з них стали фіналістами.

Беляй Катерина – ката 10-11 років;
Васильєв Степан – ката 8-9 років.

Друге місце посіли:

Сухонос Ксюша – ката 10-11 років;
Сулим Ярослав – кадети -70 кг;
Задорожний Даніїл – кадети -63 кг;
Столітній Олег – 12-13 років -42 кг;
Дигідь Олександр - 12-13 років +55 кг.

Третє місце – Вербінеко Катерина, ката 8-9 років.

Набагато більше, ніж тренування

Звичайно, ще багато є над чим працювати, є до чого прагнути, але ці досягнення – це вже є факт та вагомий внесок як особистий, так і для гімназії. Попереду чекають дуже відповідальні змагання в Чехії. Продовжуємо тренуватися та досягати поставлених цілей!

Насправді ж, карате – це набагато більше, ніж просто тренування. Це націленість на успіх і реалізація його в усьому: в спорті, школі, а далі – в професійній сфері. Завдяки заняттям у дітей виховуються почуття самоконтролю та самовладання, воля й терпіння, надія і віра.

І ще важливий фактор – це людяність. Допомога ближньому, співпереживання, вміння програвати, честь і дружба. І все це – про тренування карате.

Яна Єфремова,
шанувальниця LEON karate club

крок до здорового активного життя

Чемпіонами стали:

Сулим Ярослав – 14-15 років -70 кг;
Кошечко Марія – ката 16-17 років;
Беляй Катерина – 10-11 років -38 кг.

Срібними призерами стали:

Задорожній Даніїл – ката 14-15 років;
Дигидь Олександр – 12-13 +55 кг;
Таргоній Тоня – 10-11 лет +40 кг;
Кошечко Марія – 16-17 лет +58 кг.

Бронзовими призерами стали:

Сухонос Ксюша – ката 10-11 років;
Беляй Катерина – ката 10-11 років;
Задорожний Даніїл – 14-15 -63 кг;
Вербінеко Катерина – ката 8-9 років.

Барыс

Протя'жїієрывапыоыюплпылапыравпыарыаыпугкцкеуцк
ейцкекнеукнцукцеукцункецушнкецункецунк

Автор

«VIDVERTI»

Не кожна школа, напевно, має свою рок-команду. Група «VIDVERTI» існує вже шість років. Зрозуміло, що цей склад уже третій. Так, учні закінчують школу, і перший склад «VIDVERTI» тепер вже відомий як гурт «Try To Fly» і має свій творчий шлях.

Музичний керівник групи, київський музикант та шоумен, лауреат пісенних естрадних конкурсів та учасник відомих музичних гуртів Олег Алєєв, завдає курс гімназістам на класичний рок. Він точно підбирає хіти для cover виконання і доводить: серед безліч композицій є такі, що звучатимуть актуально й сучасно завжди.

Три роки поспіль Київська музична школа Rock School, найбільша торгова мережа з продажу музичних інструментів «МузТорг» і «RadioROKS», організовує всеукраїнський конкурс на найкрутішу шкільну рок-команду «SCHOOL BANDS BATTLE».

У 2016-2017 навчальному році у «SCHOOL BANDS BATTLE» взяв участь другий склад групи «VIDVERTI». Конкурс мав три етапи, які наша шкільна команда пройшла з успіхом. Отже, «VIDVERTI» стали одними з п'яти фіналістів конкурсу, п'яти лауреатів! Ці учні вже закінчили школу, тепер вони будують своє майбутнє самостійно, але шкільна рок-команда не припинила свого існування. Музичний керівник рок-команди «VIDVERTI» Олег Алєєв після прослуховування відібрав абсолютно новий склад, який тепер молодший за віком від попереднього складу, але має амбіції, талант та наполегливість.

Непросто зібрати колектив школярів-однодумців. Адже щоб зробити добрий cover відомого хіта, який уже отримав любов зали у виконанні досвідченої групи, шкільному гурту треба дихати в такт та відчувати ідею так само, як автори, але водночас приносити в цю музику щось своє, що відоме восьми підліткам на сцені та їх одноліткам у залі.

Так, сьогоднішній склад колективу - це саме вісім учнів. Гітари - Коля Давиденко, Діма Суценко, бас-гітара - Богдан Гладчук, ударні - Антон Степук та чотири чарівні вокалісти: Ніна Бойкова, Соня Бондарева, Марго Александрова та Лера Кузнецова. Гра саме цих чотирьох

музикантів з нового складу отримала високу оцінку на останньому конкурсі шкільних рок-гуртів, а ідея розкласти мелодію за партіями завдяки широкому діапазону вокалісток була відмічена журі конкурсу. Зрозуміло, що новий склад, який разом декілька місяців, зміг яскраво виступити тільки завдяки молодому запалу та наполегливій праці музичного керівника.

Незважаючи на те, що новий склад працює разом тільки півроку, і деякі музиканти роблять свої перші кроки на музичних теренах, керівник Олег Алєєв вирішив вивести початківців на конкурс «SCHOOL BANDS BATTLE - 2018», щоб спробувати свої сили, відчути, що таке велика аудиторія, зрозуміти закони сцени. Гурт посів третє місце, що є добрим результатом та гарним стимулом для наполегливої праці в майбутньому.

Музика - це те, що єднає людей, незважаючи на їх уподобання, колір шкіри, вік і країну. Вона живе за своїми законами, для неї не існує кордонів. Вона здатна пробуджувати в нас найкраще, робити світ відкритим. Суттєво, що зі сцени лунають вірші, які були написані багато років тому, та музика, яка надихає в різних країнах уже багато років. Кожна людина знаходить у пісні щось своє.

У залі лунають оплески. З вами були «VIDVERTI».

Ольга Александрова, мама учасниці гурту, письменниця

Дитяча творчість

Твои беды не сойдут с тебя за дружный круг...

Роняя миг, на дряхлом дереве сидя,
Ты потерял давно себя,
Устали все тут от тебя.
Тебе я в точность передам,
Склоняя всех в старинный сад,
Твои дела – кромешный мрак,
Не вижу тех, кто был бы рад.
Покрыл ты всех, как вечный страх.
Теперь стоишь передо мной,
Не зная тех, кто был и есть со мной.
Ты думал, с радостью предать?
Свои пороки забивать?
От лицемерия и бреда
Успеха у тебя ведь нету.
Не поднимая взгляда, всех
Предал ты – вот досада.
В чужих делах ты просто крот,
Пощади же нас, не открывай свой рот.
Слепое общество дает тебе лишь славу,
Тем закрывая дверь направо,
Где ты как вечный идол, ты как Бог
Ведь только в представлениях
Ты держишься высот...

Глеб Сологуб, ученик 9-В класса

Твои беды не со

Тебе я в точнос

Глеб С

Наталія Григорівна Бобрулько, вчитель хімії**– Який сенс життя та чи є він узагалі?**

– Звичайно ж є. Просто так нічого не буває. Повертаючись до наук, ми ж знаємо, що енергія нізвідки не береться і нікуди не зникає. Ми акумулювали якусь енергію і маємо якусь віддати. А от на глобальне питання: який сенс життя – ще ніхто не відповів. Ще не народився такий геній, щоб точно зміг відповісти на це питання. Я б сказала, щоб собою прикрашати світ, робити його кращим.

– Яку важливу річ Ви зрозуміли за Ваше життя?

– Життя кожен день дає уроки. тільки справа в тому, як ви його трансформуете.

Іноді я розумію, що нічого не розумію.

Але я зрозуміла те, що закладено в тобі спочатку, ніяк не змінити.

Наприклад, Катерина Білокур дуже любила малювати, їй забороняли, але вона потайки малювала десь на стінах, і ось зараз вона знаменита художниця. Якщо людина такою народилась, вона такою і залишиться.

– Чи маєте Ви домашнього улюбленця та чи вважаєте Ви правдою те, що вони схожі на своїх господарів?

– Маю улюбленого котика Семена Семеновича. Звісно, господарі й улюбленці схожі. Наприклад, ти кожен день дивишся в дзеркало і тобі подобається те, що бачиш, так само з батьками: вони дивляться на своїх дітей, бачать щось схоже і вони їм подобаються. Так само з улюбленицями: спочатку вибираємо улюбленця, щоб був схожий на вас, тоді він буде подобатися. Також, можливо, вони через те, що ви довгий час перебуваєте близько один до одного і ваші аури наче зливаються.

Так само подружжя, яке довгий час разом, один в одного щось переймають: будь то звичка, певні вислови чи навіть ходьба. Кажуть, що в людей, які довго прожили разом, серця б'ються в унісон і дихають вони однаково. До речі, якщо ви хочете когось переконати, то спробуйте дихати одночасно з тією людиною, справді допомагає.

– Яке Ваше улюблене місто та чому?

– Складно сказати, я дуже люблю і Львів, і Київ.

Але, напевно, усе-таки Львів. Там розвиваються творчі здібності. Місто ніби розкриває творчість людини. Навіть якщо приїжджає найбільш закомплексований турист, він починає проявляти себе: йому хочеться то малювати, то співати, то просто поїсти. Людина приїжджає, і їй хочеться жити.

А Київ, тому що це Київ. Мені тут комфортно мешкати.

Олена Анатоліївна Гребенщикова, вчитель фізики**– Розкажіть про Ваше хобі**

– Мені подобається мандрувати, мандрівки мене захоплюють тому, що це можливість познайомитись з новими людьми, побачити щось нове і взагалі по-іншому змінити свій світогляд. Мені мандрувати подобається не тільки за кордоном, а й Україною тому, що тут є дуже багато цікавих місць, яким варто приділити увагу.

– Якби Ви ввіймали золоту рибку, які б 3 бажання загадали?

1. Мир на всій Землі. Як науковець, я розумію наскільки небезпечна зброя, особливо ядерна. Оскільки мені б хотілось, щоб людство продовжувало існувати на нашій планеті, то я хотіла б, щоб люди врешті-решт зрозуміли, як важливо жити в злагоді і поважати один одного.

2. На жаль, у 21 столітті ще є люди, які вмирають від голоду, тому хотілося б, щоб необхідний мінімум у людей був, щоб у кожного була можливість заробити грошей на необхідне.

3. Затишний будиночок на березі океану для своєї сім'ї.

– Що для Вас щаслива сім'я, чим Ви любите займатись з нею?

– Щаслива сім'я – це коли твої рідні здорові та мають необхідний мінімум для нормального життя, коли всі разом, задоволені. Я намагаюсь їх захопити власних хобі, показати, що мандрівництво це дуже добре. Але ми також любимо разок погуляти в якусь настільну гру, обожнюємо Джангу. Є також певні сімейні традиції – зібратися у вихідний день пообідати чи повечеряти разом. Не завжди є час поспілкуватися, а коли збираємось у спокійній ситуації, можна спитати, як у кого справи, як пройшов день чи тиждень. Коли сім'я може зібратися разом, обговорити будь-що – це і є щастя.

– Уявіть, Ви стали Президентом України, які б реформи Ви провели?

– Мені не подобається медичне обслуговування нашого населення й освіта, тому є сенс у цьому напрямку працювати. Особливо хотілося б провести освітню реформу. Здається, що програму пишуть люди, які ніколи не працювали в школі. Мені хотілося б, щоб програму, за якою мають вчитися учні, складали вчителі, які безпосередньо працюють у школі, тому що іноді те, що пропонують, дуже складно реалізувати.

Наталія Вікторівна Ліснічук, вчитель фізики**Розкажіть про цікавий випадок, який стався під час викладання в школі?**

– Цікавих випадків багато, але загалом у дітей позитивне сприйняття світу. Наприклад, в учнів 8 класу виходить запалювати ліхтарики і вони відразу починають робити фотографії. Тобто таке цікаве сприйняття одержаного результату.

– Що вас надихає?

– Краса життя. А якщо детальніше, інтерес до деталей: зелена трава, яскраве сонце і райдуга. І хочеться жити! А поки була зима та тумани, то нічого цікавого не було. З приходом весни з'являється цікавість до життя.

– Про що мріяли в дитинстві та чи здійснились ваші мрії?

– Хотіла стати вчителем – стала. Хотіла мати дітей – маю, двох синів: красивих, розумних, освічених.

– Розкажіть про найкращі моменти Вашого життя?

– Звичайно, це народження моїх синів.

Що будуть?

МООН у гімназії №315

Усе почалося рік тому, коли мене покликала на цю гру моя подруга. Вона казала, спробуй, це дійсно твоє. Спочатку були ігри, де я брав участь у ролі делегата, але хотілося більшого. Зібрав мотивовану, наполегливу, креативну команду, і ми взялися до роботи, щоб створити другу науково-практичну конференцію «Модель Організації Об'єднаних Націй» у гімназії №315. І от я вже Пан Генеральний Секретар. Ми готувалися, шукали людей, розробляли унікальні дизайни мандатів та дипломів, намагалися зробити нашу конференцію унікальною. Також до нас завітали дуже поважні гості, які погодились провести тренінги для майбутніх дипломатів, серед них: відомий український IT-бізнесмен, підприємець, колишній керівник одного з департаментів Міністерства інфраструктури України Роман Хміль та український політолог, голова правління благодійної компанії «Відродження» за підтримки фонду Джона Сороса Олександр Сушко. Вони поділилися з делегатами власним досвідом, розповіли про своє життя і про тернистий шлях до успіху. Я один не зміг би зробити це все, тому мені хотілося б подякувати своїм батькам за підтримку, шкільній адміністрації за допомогу в питаннях організації, усім делегатам, ну і, звісно, усім своїм друзям-професіоналам, які погодились прийти й допомогти мені в цій нелегкій справі. Це були чудові два дні, сповнені радості і натхнення. Наша молодь дійсно здатна все змінити.

*Вадим Могилевич,
Генеральний Секретар Моделі ООН
у гімназії №315, учень 11-А класу*

Мене звати Марія Вакулюк. Я учениця 11-А класу і президент Моделі Організації Об'єднаних Націй у Гімназії №315. З 2016-го року я почала брати участь у Моделях ООН. Це одразу мене захопило, адже давало можливість обговорити глобальні проблеми людства і хоча б приблизно відчувати, як це, працювати в Організації Об'єднаних Націй. Я виступала від імені Французької Республіки (у комітеті з прав людини), Федеративної Республіки Німеччини (у комітеті з питань роззброєння), Королівства Марокко (кризовий комітет), Сирійської Арабської Республіки (Рада Безпеки). Як учасник від команди Сирії, я навіть здобула звання найкращого делегата.

І хоча, порівняно з іншими моделістами, мій досвід був не надто великий, я все одно вирішила разом зі своїм однокласником Вадимом організувати Модель ООН у нашій гімназії.

Готуватися ми почали ще навесні. Я довго роздумувала над комітетами та їх темами. Щодня я читала і дивилась новини, щоб зробити теми якомога актуальнішими й цікавими. Наприклад, зараз у світі дуже гаряче стоїть питання кібербезпеки. Саме тому я обрала його для обговорення у Раді Безпеки.

А в UNESCO на моделі було порушено питання про безпеку журналістів у зонах військових конфліктів. Адже щодня за тим, що відбувається у гарячих точках, слідкують сотні представників засобів масової інформації і їхня робота – великий ризик. Загалом, організовувати Модель ООН виявилось важче, ніж брати у ній участь.

Нам довелося за всім слідкувати, все контролювати: поліграфія, запуск сайту, розповсюдження інформації тощо. До того ж на нас з Вадимом була подвійна відповідальність, так як ми в одинадцяти класі й активно готуємося до ЗНО.

Іноді нерви не витримували, іноді доводилося не спати до пізньої ночі, але все ж таки воно того вартувало. Дев'ятого грудня рано вранці ми прийшли до школи, і розпочалася робота. Ми підготували комітети, актову залу і, затамувавши подих, чекали перших делегатів. Те, над чим ми так довго працювали, стало реальністю.

Плідна робота, палкі дискусії, цікаві тренінги – це було складовою нашої Моделі ці два дні. Ми з Вадимом провели засідання економічної та соціальної ради (яка на другий день стала Всесвітньою Організацією Охорони Здоров'я, але це вже інша історія).

Ми залишилися задоволені грою, хоча й не все було так, як нам хотілось, як ми уявляли. У будь-якому випадку це був гарний досвід, і я дуже рада, що мені довелося підготувати і провести такий захід. Він залишиться гарним спогадом зі шкільного життя.

Говорячи про #mun_315, не можу не згадати людей, які зробили великий вклад у неї, які нам допомагали з найпершої секунди підготовки – наші з Вадимом батьки. Вони суттєво підтримали нас, і ми їм за це дуже вдячні.

Дякую також адміністрації гімназії за те, що підтримала нас і дозволила втілити мрію в життя.

Марія Вакулюк – Президент Моделі ООН, учениця 11-А класу

Життя одне і його варто прожити на МАКСИМУМ!

23 роки роботи гімназії 315 ні в кого не залишили жодних сумнівів у тому, що наша школа – це не просто навчальний заклад, а справжня творча майстерня, де працюють і навчаються креативні, неординарні особистості, де знаходять, розкривають і цінують справжні таланти, де ними безмежно пишаться і люблять. Одним із них є, безумовно, Максим Родионов – не просто учень 8Б класу, а суперзірка нашої alma mater. З 2010 року ми зачаровані його артистизмом, пластикою і голлівудською посмішкою. Він не тільки відмінник і президент свого класу, Макс – родзинка будь-якого концерту на нашій сцені, активний учасник усіх конкурсів та змагань у гімназії 315 та поза її межами.

І сьогодні ми познайомимося ближче.

«Упіймати» цього хлопця в школі – справа нелегка, адже він постійно чимось зайнятий: змагання, тренування, репетиції, зйомки тощо. Та все ж мені вдається взяти в Максима коротке інтерв'ю:

– Вітаю, Максиме! Розповідай: чим наразі займаєшся?

– Зараз ми старанно готуємося до міжнародних змагань, щодня тренуємося в клубі спортивно-бального танцю «Dance Innovation Team».

– Якщо я правильно зрозуміла, це – заклад для професійних танцівників.

– Так, ми займаємося танцями на професійному рівні. До того ж, тут викладають справжні знавці своєї справи, як, наприклад, мій тренер Денис Ріка.

– Як тобі з ним працюється?

– Легко! У нього – особистий підхід до кожного учня!

– Ти неодноразово повторив «нам»... Уточни, будь ласка.

– Мені та моїй новій партнерці – Дар'ї Карпуніній (до речі, теж учениці 7-В класу нашої гімназії). Ми стали в пару нещодавно, але сподіваємося скоро порадувати всіх новими перемогами!

– Бажаю успіхів!

– Дякую!

– Проте хочу наголосити, що, окрім танців, у тебе з'явилася ще одна пристрасть, чи не так?

– Так. І це – кіно!

– ???

– Минулого літа я брав участь у зйомках нового українського фільму «Фокстер і Макс» від режисера Анатолія Матешка. Це був неперевершений досвід!

– А коли ми зможемо побачити тебе на екрані?

– Фільм виходить у прокат вже 25 жовтня цього року – тож, користуючись нагодою, запрошую всіх на прем'єру! Приходьте – не пожалкуєте!

– Обов'язково! Тільки за умови, що розкриєш секрет: яку роль ти зіграв у фільмі?

– Скажу так: мій персонаж – класичний антагоніст, що постійно протистоїть головному героєві (якого власне, теж звати Макс).

– Зовсім на тебе не схожий!

– Чесно кажучи, це стало справжнім викликом – «приміряти» на себе роль поганця!

– Як гадаєш, ти справився?

– Судити глядачам! А я просто дуже вдячний організаторам зйомок за чудову нагоду відкрити в собі щось нове, так би мовити, подивитися на світ іншими очима. Особисто мені дуже сподобалося!

– Ще б пак! Адже не щодня знімаються діти у фільмах! Що тебе найбільше вразило у процесі зйомок?

– До того, як відчув це на собі, ніколи б навіть не подумав, що процес створення кіно настільки складний: величезна команда фахівців, купа задіяної техніки, актори на майданчику 24 години поспіль знімають розписану по секунду батальну сцену, яка на екрані триватиме... всього 3 хвилини! Це просто неймовірно!

– Дійсно. Скажи чесно, було важко?

– Ні! За 7 років занять карате я звик до виснажливих тренувань і фізичного навантаження в цілому.

– Тож все-таки твої численні здобутки в бойовому мистецтві (а ми добре знаємо про твій «золотий» запас медалей) стали тобі в нагоді?

– Безперечно! Заняття карате прекрасно загартували мене, тож тривалі зйомки для мене – суцільне задоволення! До того ж, нас тут ще й годували ду-у-уже смачно...

– Круто! Мабуть, ще й друзів багато з'явилося?

– Так! Ми й до сих пір постійно спілкуємося, часто зустрічаємося на зйомках в інших проектах.

– Ти про шоу «Вечір з Наталею Гаріповою» на СТБ? Так, ти був достойним «викликом» для Павла Зіброва!

– Було прикольно!

– А де ще ми можемо тебе побачити?

– У рекламі, наприклад. Нещодавно ми відзняли фотосесію для бренду підліткового одягу See Arsi. Скажу чесно: приємно долучатися до промоушена справжнього українського, сучасного, якісного продукту.

– Нам теж дуже б хотілося, щоб побільше таких талановитих учнів, як ти, творили добро і прославляли не тільки гімназію 315, а й наше славне місто Київ, нашу гідну Україну. Можливо, у тебе є якась порада для наших юних розумників?

– Авжеж! Ми звідусіль чуємо настанови, на кшталт: «Робіть уроки» або «займайтеся спортом». Проте я хочу сказати просто: беріть від життя все, що зможете, використовуйте кожну можливість, яку дасть вам доля. Не ліньтеся! Зробіть усе, щоб прожити своє життя на МАКСИМУМ!

–)))

Юлія Мазур, вчитель англійської мови

[illegible]

**Ответ на кроссворд,
размещенный на стр. 33**